

تہ دیکھ چسپدہ ہائندہ طراسے شد از سر جویش دوزخ بسکہ کام ربعم شیرین + زوم چون دیکھ حلا دست
 و در تکرہ دوزخ تہ کردن رخت دقائش شہرست سے جبار اشرم ہی آید بر دکل مگر کردن + کہ
 زخت نچورا واکو دوزخ تہ کردن تہ کار اصل و مال کار قبول سے شیرین سپران کہ و لبر و دہار ازہ +
 در ویدہ بیلان کل بچار ازہ + خافل ز تکرہ زبانشی کاہنا + در کیر نہان بچو طیب کش دازہ + مرزا محسن تاثیر
 سے دور بیتا بیے کہ از حسن تہ کارا کہ ازہ + چون حاسے بستہ میدانہ کار بستہ را تہ نشان است
 کہ دل بر قبضہ شمشیر و امثال آن کندہ کنند و بعد از ان طلا یا جواہر در ان نشانہ دور شد و رستان این عمل شود
 بہ صفتی کہ طلا در نہایت ہوا رکھتا ہر اوز و ختمہ شود بعد از ان کسبتہ تاب کنند زمین نہایت سیاہ و طلا نہایت
 براق خیلے خوش آئندہ میشود و مچھن زوے ازو سے کہت است لیکن تہ نشان نیرسد و نوی آرد و زوے کا
 کہ پوتہ آن از زمین بلند ہی پشد و از طلا کنند و طلا بہ نسبت ہر دو قسم قبول درین بیشتر صحت سے شود
 و دیگر جوہر مرغی شود آرزو مرغی کار گویند سے شدم اشرف گرفتار کل اندا سے کار خرم + غلاف خیر
 ہائش جوہر تہ نشان پہلے طے رہای شومانی سے خون شد فسردہ و نل اندوہ پیشام مد شد تہ نشان
 زریزہ یا قوت شیشلم + تہ نشین انجرتیک نشینہ ازور و در ان میان ناصر طے سفر جوہر
 آدوہ دروہ نشین باک نشین گردو چند صومخندہ تر رسم خط بردن آید از ان لہجا + تہ نما چیز سے کہ
 برچہ در تہ خود آستہ ہا ش نہایہ شیع اثر سے این مقام از میکہ زدنے سرشت افتادہ است + خاکان
 تا تہاب صحت ہشد تہ نما + کلیم سے از خوش پوشی بر دن اور و فیض کھنم + تن قیاسے تہ خاکون خاکتر
 گرفت تہدید نیک تر ساندن و با لفظ کردن و او ان مستل آستے سے بدامی در ہا گنودم ہر لب
 آستے + سنیو ابر دست لطف تو میدا و نید یدم + حیرسن دم سے سے تہدید کن کہ بفراریم + شمشیر
 بخش کو بیکنا ہم ہمت باضم وضع دوم ہوشہر سکونت گمان بہ بردن گمان بہ با لفظ کردن
 ماندا حقن نہان در ان دسین و کشیدن در دو تہن مستل ناسے نکلو سے مردم دغارخ شدم از بدیکہ ہا
 اد + تہت پیکانگے از اشناہر داستم + اسیر سے صدر شک سے برم بد باغ اسیر تو + در نرم باوہ
 تہت ساغز دل کشو + آقا زمان زکش سے دیدہ اشب ہم شب تہت دیدار کشد + مست حیرت
 شد و حسرت بر رخ یاد کشید + خواجہ معنی سے در ہلای نور چشم باویدہ کند + میگشتہ تہت اینکار دل
 بیکنم + طالب آلی سے فشرہ دل با برد زیب ساغوا + بہر زہ تہت ہی بر فعال خود بسنم + تہت حین
 بستہ بر لعت شب اندوہ + یکبار بہ مین جہدہ صبح طرب ما + تہت عیش زن کرا از ذوق بلاست + ہر یکہ
 بر تخت دم بر برتر کال خود + تہت خان جانے سے عالی دل و دست لب خود پاک تو ان و تہت تہت
 زون در چارنا جگنہ کس + مائب سے مکدان چون دیدہ اشرم و جبار ہم نہند + تہت آلو سے گبر ہا
 مریم تہند + خواجہ شیراز سے خواب پیداران بستی واکہ از نقش خیال + تہنی بر شب روان خیل خواب
 انداختی + مرزا عبدالحی قبول سے خواہم تہت زکویت غلام حلقہ در گوتم + جراحی تہت کے نند بخیر این

بیشتر وقت کم ...
بنا اظهار دیدار حکایت فانی عاشقانه از ...

تہمت بیایں ... امیر شایخ ...
سر کے تو از دم تہمت آلود و تہمت زدہ و تہمت کشش و تہمتی زیب بینی ہمس
قدسی سے قدسی دولت ہوا کے کام بہت ہوز + خراب جگر تو حرام بہت ہوز + آسودہ ولی تہمتی خوش
شہد + در آب مزین کوزہ کھام بہت ہوز + نیر سے نیرم یکدم جہاز تو عبت + تہمت آلود سے آگستہ نام
کاسم خان نیر سے سے بیشتر ہوز من لذت باہل افشانے + مرغ تصویر کہ تہمت زدہ بردار بہت + ہوز
بیسمل سے رفقا ام از خود تہمت کس آسود گام + حیرت زید ام کاشش طبعان ہشت تہمتی عبا کیا
کفشن و با لفظ کفشن و دادن و کردن و ساختن مستعمل نظامی سے بزرگان برد تہمت ساختہ + بان ہوز کے
سور خراخند + میر مونس سے ہیت کردہ ترا میران بعد جشن جنین + شاعران گفتہ ہر شایخ ترا مع شایخ
والہ ہر سے سے تہمت شتخ چون ہم کہ گرتے + ظہیر ہان کس چھار فلازا + ترا کہ نہیں برادری کہ کیرو + بیخ
تو چون تیغ آفتاب چانرا + صا جا چون و عبت تہمت زور سے + کر تو زور ز کہ کب جان از زور سے
علاظرا سے وہیم تہمت تہمت تکا گفت + آد حکم شہر چو دار القوار تحت تہمتن بوزن ظن تہمت
رستم و منی ز کیے آن بزرگ تن بہت سلمان سے ان سکندر و جسم جام کہ در روز صاف + زلال ایام تہمت
جو تہمتی + تاکہ بود آفتاب نہیں غم روز + اکہ تخت از جان حد خوا سان گرفت + در استخ و ظفر ہر خیل
تو باد + اکہ یک جگہ با س مجو نور سان گرفت تہمتے کبر تن مقابل ہر بی بدین با عفت آن کو کے
نور سے آن کے مردیت تو نش حملہ و + دان در کرد کے بیان تہمتے بچو کہ + داخل ایران نظرم تہمت
تہمتے دیدہ و تہمتی چشم کنایہ از با بینا بے بصر صاحب سے چو میدانہ قدر کے نیکو تہمتے چہان
بنا شد بچو کے بہرہ از یوسف ترا زور + خسرو سے روان از دیدہ پسندہ گان + بجا کت ہر چون تہمتے
دیدگان + خاک مبروہ تہمتے چشم را + کر پے زور و ہر چشم را + تہمت دست کنایہ از مفسس نادار سے
سے نمود ان تہمت است از آدہ مردہ + پہلوے سلکین شکم بچو کہ تہمتے منور کنایہ از احمق و بچو سے
سے آن تہمتے خودا چو علم و خبر + کہ بود ہیرم است یا دفتر تہمتے کنایہ از بچو رہین زور سے
خاک از زورہ کو کس تہمتے کشت + گرفتہ کوشش مہر در با کشت رقی گاہ + بن خیل کہ بازی خاطر گوشت
دہنے گو پند با بین شکم و پہلو ہر سے سے نمود تہمتے دست از ہل چاک + بزاز کشتہ کردہ تہمتے خاک
تہمتے آغوش خالصہ بدن آغوش از عشق تہمتے پای کنایہ از ہر تہمتے است صاحب
سے رہتے آغوشے خودا ہر تہمتے میکشم + ہر کجا ہم کشتہ نمی بر بردار + آن راہ زورم کہ تہمتے
خود را + پیوستہ نہان در نظر اہل درم + حکیم سے چہ سے ہم شدہ در قار بہت پوشیدہ + چارہ زین بہ
توان کرد تہمتے پاسرا تہمتے بوزن مذکرہ استوار و کادگی ظہور سے سے نفس تر کن زحرف
عشق ز ہمار + خار سے تہمتے این کار نہیں + و با تشدید چاہندہ صاحب سے کون کہ قد تو کردہ عطف درم
تہمتے سفر عالم بجا میاز تہمتے مانند از چہری کنایہ از محروم مذن و تہمتے زعفران کنایہ از ہر سے

برای کردن و تهاون و مغربه معیت کردن و تهاون رفتن کذا فی المثلقات نظامی سے بہت حجاز
 سزاگی کہ اسکا زار چشم اندھے تھی آخر بجم منجائے قحلی آب و دانہ مقابل حرب آخر
 شفا سے کا بود شفا سے نرسکرتے آواز ماندہ خشک لبسان شدہ زانسانکہ زور دم شیر مع لختی
 تیار بوزن عطارد موج چہندہ دفا رسیان یعنی آواہ و ہمایا رسنال گنشد و لفظا طے نرسبیا بہ اثر
 سے بدلت از ترنم پا چو چرخ کوڑہ گرے ، خیر یایہ زرق نہیںود تیار تھی سال بوزن مقابل کرد و فریب
 وہ یعنی مشرک بہت ذریعہ سے فو سے لب از ترکان پر از تیار عشوہ ، دو چشم لبسن اطفال عشوہ
 باذکاشے سے جون کلام اعتدال طق بوزے دار بیا ، بچس از شیوہ تیار خیر شد تیسرے
 سہم و خذنگ ہلوک تراوت آن درین مجاز است درست در است روح کشادہ بحث و کوڑ
 دیدہ و در جل و در سینہ و در بے پد بجان خوش بجان تشین بجان بجان نشان دم خوردہ ہواد سا
 بولار جاکے خاک تشین تیس لکو در بری برد طیار تنگ خیم مصرع نکو زخم سر کدار کاکل ربا جوشن کدار
 از صفات و تشبیہات اود با آتش مخصوص مفید سے ہر کہ وار و بخش از جا برد بچون نشان بے شتوہ
 کرم مصرع جسیہ تیرا ، ز لالی سے من کیم آن وزہ خورشید نظیرم ، ہر طرف کلمتہ کذ غنچہ تیرم ،
 لفظ سے تنگ خذنگ از کمین کمان ، یا سوہ بر یک زمین یک زمان ، ز برج کمان طیاران تنگ
 صاحب سے آخر نشانہ چکنہ باہر تیر ، دل کی طرف نہر پر ہر کی طرف ، مزا بیدل سے تیر کو کہ سینہ
 بر آتش رویت ، در پہلو سے دل شاہ چار ابرویت ، از پر در و چہار مصرع موجود ، سو فارہ ،
 اول رباعی گویت قاعدہ اسد الحکا در کشید نامہ آوردہ کہ واضح تیر مکان و تر کو رنگ ز ریت
 سے مشبہم زویش بزوان درست ، کہ تیر مکان او نہاد از تخت ، ولیکن زید بر بان تیر پیش ،
 منوہر شد ساخت حکام خویش ، تیسرے خاکی نوحی از تیر کہ بچانش از استخوان شدہ وار ہمہ تیرا
 دور تر رسد چنانچہ پیش تیر اندازان شہرت دار و محسن تاثیر سے خذنگ مطلب تاثیر و ایم بر نشان
 آید ، اگر جون تیر خاکی خاکسار سے در نظر دار سے ، ظاہر و حید سے سینہ را آنا جگاہ در دنا کے کردہ ایم
 از غبار دل نفس اتر خاکی کردہ ایم تیر ہوا ہی تیر سے کہ بر ہوا اندازند و شفا سے میں نثار و صاحب
 سے وہ جو تیر جوئے با و عزیز ، کشیدہ و در کمان تا نشان شود پیدا ، و قسمی از تباہی و از تیر
 آتش باز نیر کہ بند ظہور سے ، مشب زو خان بردہ سبیل کشند ، جرم و دوزخ پہلو سے قبیل کشند ،
 از تیر جوئے شہ اگر فریاد ، در چشم ستارہ انشین سبیل کشند ، سالک بردہ سے سالک این آہ تو گویا
 تیر شہیاز بود ، جون صدار کا خذ سے ، آسمان را سوختے ، طالب کلیم سے نیز وضع کر ہمہ یکدم شود
 جوشنت ، در حسرت ترستے تیر ہوا ایم تیر و مکسا تیر کی کہ جون کشادہ بربجای اسد
 ازہا جہتہ بجای دیگر خورد و بعضے گویند تیر کاری و چہن تیر و کمان شدہ و کولہ و کمان
 یعنی تیر خورد و تیر و کمانہ اقاوان سالک تروینے سے تازان زہا تیر بہ شہی قیشانہ چہند

نہ تیر چرخ نہ سامان بر شدن بوی + و تیر کنایہ از عطار و چاقی گیلای سے در دل عارہ در دم چو تیر از
 تیر جو ہم کسخت کار کم تیر قشنگ گلزار قشنگ خان آرزو سے بیک لگاہ تو نش نشد لب بند جاہ + تیر از
 تیر قشنگ بہ شیر چہ تیر ساز مغرب و زخمہ تا تیر در نوعیت مغرب سے چو تیر ساز خود در نشینی
 یہ طویش در گرا فریبی تیر تمام بنو قانی تیر تمام کہ بکا تیر اندازان آہ دیر پیکان اور دست بند نظامی
 سے کمان رازی سر و زچرم خام + بے شصت اندر آورد یک تیر تمام تیر روی ترکش تیر چندہ و شمشیر
 کہ بیرون ترکش چہ سناخہ دوران لگا ہارند صاحب سے اگر شب را در آسے زندہ صاحب جہد کن با بے چنگ
 تیر سے ترکش آرزو بحر ہستی + محمد قیس سلیم سے کہ راغزہ بیرون از صفت ترکہ نئی ارد + ہر صید بندازند
 تیر سے ترکش را + زہلے سے یارش زہن دابروش کشش + ہر ترکش تیر سے ترکش + دو عنصر درفش
 مرد و داند و پاد چہ تیر سے کہ در مودہ خوش پرو پیکان پشد ہر ترکش لگا ہیدارند تا در اول کارزار
 بکا آہ تیر کا کل ربا تیری کہ بوی کا کل + از سر بر باد و شخص خبر شود و این کمال مبالغہ بہت در تیر
 انداز سے سید اشرف سے ناوک پر کشند ترکش ہما افتادہ بہت + تیر آن لہو کمان کا کل ربا افتادہ بہت
 طالب آہی سے مگر کز مرت سو سودار آہ + بیکے تیر کا کل ربا طلب کن + علی خراسانی سے چون کمان
 قائم دزدہ شود از فرق چرخ + تیر آہم گم رہ ہر مجرم کا کل ربا + و آن را تیر سر کداز بزرگو بند تیر
 لشکر دار از عالم تیغ لنگہ دار و شتر ملاحظا واقع شدہ تیر شکر زخمہ تیری کہ ہر جازندہ جواب پسند
 و خطا کند تیر سے ہر وقت بر باد چون نفس مغرب + زہر شکر زخمہ چاہاے شیرین تیر قہلم کنا بدآہ
 مظلوم تیر سحر کنا بدآہ سحر و جادو تیر انداز تر جہد رومی حکیم سے خدنگ خندہ در دم سو تیر انداز
 برگرد + بکے رافدہ کن گنویں کم بہار کے تیر آہ بنو عبد العزیز قبول سے پیڑ بہت ز تیر آہم +
 کر بود دہرین تیر سے + تیر ساز و تیر کر بنے سیف سے زچہ تیر گراہ جدا افتاد جان از من +
 کہ کوکب چہد پیوستہ آن ایرد کمان از من + ملاحظا سے جو کونایہ بیند از تیر ساز + کہہ در زدن چو رخشند از
 طالب حکیم سے و خواشان را ہم آہ ز شش زالی بود + تیر گراہر جاکہ ہند طالب پکا کز بہت تیر شہد رشتہ
 چند ہند از چشم شتر بہار سے چہار گرا کہ بر کسیران جہد تا ز کیر بندہ در کنا ہنیران یا ویزند و شاہراہ
 در میان ہلا قبورہ بندہ کاتبے سے بر تیر بند پیک تو خوشیدنی ایش + بکیت صد ہزار تیر انداز در دزدک
 تیر کشش سوراخہ ہند کہ شاہ تیر در دیوار قصر دوران کہ اند میر خسرو سے قصر تیر اراج کمان تیر کشش +
 شہیدہ آن نہ خاک شہیدہ و ش + سیح کاشے سے ز صید کا ہی میدی کردہ ام حکیم + وہی کہ تیر کشم
 بر بود کمان خانہ + تیر اور عیار و مکار طعنا سے شخوہ تیر اور بہا بے برادر خانہ را + چون
 کمان از خانہ رود خانہ دیگر بند + سلیم سے می شناسم چشم اور اطرف دست کا فریت + وہہ ام تر کنا
 خوش را لب تیر اور بہت + بی رنگات خصم تیر اور اگر دم زندہ آنا جنس کن + برش کھشکی و چکہ بر حاشا
 کن + سے شخوہ تیر اور نمی گرد ز بے بیرون تیر + بے خود ک سے برود چون کمان تیر اور بہت + علی الملک

مشهرت سے قصا کمان فرما کجا کڑھ نیدود پکے ز جلد تیر اور ان بود تقدیر تیر مار نوی از نار کمانند تیر
از چاهست تیش زنده تاثیر سے رسم پادشود گر شیکا یار مرا دست خانه زنده پو تیر مارا به ملاحظه سے
بود جوی این کشت نم تیر مارا که برج از جالش بود هر وار به طالب اسطی سے حفظت انالی کند ایشا بر نر
چون تیر اگر بصرخ دارند تیر مار تیر مای نوی از ہی ز عالم تیر مار میر منی سے نیر ه شد چون عصر
تیر مای آب جو به شد جو آب تیر مای نم نم اندر عصر تیر مای ان و تیر مای ش تیر مای بسیار
کو ز کمان سرداوه پشند و اش سے تیر مای ان پاهفتنه طوفان سے کند به از حصار کرخس پاید مر بر
کمن به صایب سے اکت و اور که چون هفتندق باکس کرخ وزرد به تیر مای ان کلاه خلق را آماده باش
خسر سے ساتی خورشید ما چون نور خنده راه چشم ما گریز جید تیر مای باش کم ه حسن تاثیر سے مرم
و فت از صفا کله سے زخم کاسه کم به تیر مای ان کلاه از صفا خواستم به اولوت خان در اش سے
دیاب حال لو که بخورد که توفیت به از تیر مای ش فلک در او حصار تیر خوردن بنفیه تیر کشیدن
جمله از کتا به نرفت شدن بر خم تیر سے مرا کشی تاب آن گوشه بر و بیار سے کمان بر من کش جانان
که نیر سے خورده کم کار سے به صایب سے لب نشسته ز قسم و آماده دواع به نیر سے نرفت جت کتا
کشیده ام تیر خوردن و تیر زه شدن بر چیز سے کنیا که سیدین تیر بر چیزی وجه سے هفت
تیر نگاه درست غیش زه نشه به هر که بر آید مثال خود اول نشه به کلیم تیر مراد من بیدمت بر نیر و
در خانه کمان بهم گشتا ذرا در ویش داله هر سے دامان چرخ زاه کشید کمان بر است به کس را خورد
تیر دعا بر نشان جوز تیر شستن بر چیزی و در چیزی شد تیر نشان دن نشه سے نشه صایب سے
کمان چرخ شود قستی از کشاکش سیر که پو تیر نشینه زستان بر خاک به ناصر خرد سے من تیر نظرا بنام
نیشانه به چون از نظران در پے بنار کمانه تیر کرد اتی آنت که چون چیز سے کم شود آسانی حصار
بر دور پایله و لیسند تیر سے در ان گدشته فسون خوانند تیر خود بخود در حرکت تیر به چرخ زده بر نام دزد
و ایتیه دین تیر مار از نماز سے اقداح خوانند قدح بقات دوال و طای حلتین یک سیر تیر مار است
که قمار از ان دارند دین ده تیر است و هر کی را نامی صین چانچ و در نوسه فصاحت خان راضی سے از تو
تا شه نرم مدشن خوشی را کم کرده است به تیر کرد و شله کن چون شله و اشع به تیر و ان فندیل کش
طرا سے فندیل با جو هر پاد تیر نشه به چیز سے بر من نیر و از تیر و ان ما تیرنی تیر کویلی که در
مدک کرده کشاد و مند سلیم سے و پنجه در شور آورد شوریه جلالان رانی است به نالانی بر دل آشفکان
نمونی است تیر امان و اوان سلاطین چون کسه را امان دهند که نر همتی از لک کیران با و ز سد تیری که نام
با و شاه بر ان نقش کرده باشند از وجه خاص با و و شه درین نشان امان باشد کسی سے جو تر کافش
تقبل عام شاد است به از ان تیر امان کس را نوا است به آصفی سے چشم تر از لنگر کمان شد م اسیر
تیر سے بن ز تر کش نر کمان نشانه واد و چون خوانند که شهری را غارت کند نشان حکم از ان تیر و بار

بسر در فوج دند آخاری می مشا پور سے چشم اور ملک جانا تھا حاکم فرمان رو است . قبل عام شہر را تیر سے
 ز ترکان مید . و چون تیر کے چرے جلند پر نشان تیر بفرستند قد سے کلشن در چنگی تیر کو اند
 کو بج از سل پیکانی سناند تیر در کمان شکن و راندن و کشیدن و گرفتن و
 تھلاون و بر کمان نہادون کنایہ از تیریا کردن تیر بر انداختن بر کے بر منوی سے مشرق و غرب
 اگر دشمنی بود مثل . کہ در عداوت تو تیر بر نہد کمان . و عجب نیاست اگر باز پس رود تیرش . کنگد زمانہ
 ز سو خار تیر او پیکان . صاحب سے نظر بعافت حرف کن زبان کتشی . نشان تیریدہ منہ تیر در کمان
 ز نہار . بدر چاچی سے راہ ہزار ستارہ شد خنجر جو برق زد . خود قرہ ہوا ہشت بہم چور کمان گرفت
 اور سے سے کشا و طرہ اور بر کین جانہ دست . کشیدہ غرہ اور کمان بر و تیر از تیرتی . مخالفت تو اگر تیر
 در کمان راند . جو خار پشت بر اندر کشد بہ تیر اتصال . اسے چنانکہ خار پشت سر خود در خود میکشد چھین پیکان
 سرور تیر کند حسین ثنائے سے از نہ سبہر سہر کشت . بہر تیر کہ دیکان شکستہ تیر کشا دن و
 کشیدن و رختن و زدن و انداختن و افکندن بر چہرے بہی پسین
 کنایہ از دعای بگردن و طعنہ زدن ہم باشد و سیوم لازم دستہ دی بردہ آمدہ تیرا ہا دن لازم است
 کمال سے لطفی کن و تیری در کم سوی دل انداز . کمان تیر کشین کہ زدی بر کجا افتاد . صاحب سے نیت
 جو تیر سے کہ بر ما خانہ ران خوردہ است . بہر زمین تیر سے کہ از شخصت قضا افتادہ است . سلامت
 خورای از چشم بہ ان سرور گریبان کش . کہ از گردن زد سے بہر وقت تیری ریزد . شیخ غیر از سے چو تیر
 از تیرتی بر دو دشمن . خدر کن کا ندر آما حبش نشستہ . و جید سے کہ چنین زمان فرہ ما تیر حفا خواہے رخت
 از رخ آئینہ رنگ صفا خورای رخت . کتشی تیر ترکان و بیز خون حافظ . کہ جہان گشتہ دراکند
 کس انتقامی . کمال خنبد سے کش بر ہر دی تیر و کش ہزار حسد را . کہ ان ترکان بھنا وک ضد و باک سیر
 مارا تیر کشیدن چشم بہ کشیدہ شدن زخم و سوزش کردن آن تاثیر سے دان شکوہ عاشق زبان
 نیدارد . کشد جو تیر جرحت کمان نیدارد . احسان دور چنین تیراں سلم جت . کشیدہ تیر جو زخم پشت
 مرہم جت . مرد میدان غمے آن دم کہ ز طبعان درو . بکشد چون تیرا سورت بلوہم نیرنے . اسیر سے
 خونم جو بخش آمدہ تیغ لکاہ کو . مو تیر میکشد بہنم صید کاہ کو تیر کہ زدن زخم جاری شدن خون
 از زخم تیسرک درد و وجہ و این مجاز است . زبان مندی تیسرک گنیدہ ہفتے سے رخونے کہ تیرک تو از
 فرق گاہ . بلانہ از افواخت بچکلاہ . وحشی سے بہر دو زمین رائزہ خونین زد گبرد . زبیر کربخ شہر
 از از تو چون تیرک از زبان تیر تبار کی افکندن و زدن و تیر تبار کیدان انرا ختن از قبل
 منت تبار کی زدن کہ کنایہ از تصور با تصدیق است پسے کار کمان و بندار کردن و این در لفظ تار کیدان
 کنگدشت زلالی سے جو آب آمد کہ ملک چشم زد شد . زد سے تیری تار کیلے درو شد . صاحب سے
 کر خضر تیرے تبار کی کنگد اندہ مرد . انکہ می کشد پھر جاودان پیدا است کیت . طابہر غنی سے کس ازین

سہا نیا بہ لسان از دہن بہ آسمان تیرے تبار کی فکدہ ہست از شہادت تیر از کمان بیرون کشیدن
ویر شکستن و خیری حقیقت ہست طالب پہلے سے تا کے نیم غوی تو روزم کفارہ در سبب نفس شکم تیرہ
صائب سے طالب حق را جو تیرے کمان بیرون چید ۔ پیکر آرام تا منزل سے ایک گت تیر و جانی
دراشتن صائب سے کمان نرم تیر بحث را در چاشنی واروہ منور نہاد این از ضرب جسم غایتش
تیرہ ہستی تار یک چون تیرہ روی و تیرہ را کے و تیرہ خرد و تیرہ باطن تیرہ دل
و تیرہ و رکت و تیرہ روان و تیرہ تھا و تیرہ مفر خواجہ نظامی سے ہر نہ نہ ہر تیرہ مفر
برافروخت شاہ آن نمود از تیرہ مزا صاحب سے بخشیم کم بین کے تیرہ دل تیرہ روزان را کہ صد
آئینہ از عینت خاکستر شود پیدا ۔ نہ صبح حشر تیرہ نہاد ان الم کشد ۔ پوست زردی آئینہ حلفت نیکدہ
شیخ شیراز سے جو پوزشہ و زونیرہ روان ۔ چشم ہار و از گریہ کاروان ۔ رخصت و ایش سے اجرت
فیضنا در دہن تیرہ ۔ تیرہ باطن را نظر بظاہر حالت و بس ۔ تیرہ غری سے قیاس ششم بود چنان تیرہ خرد
قیاس صحر و بختہ ہست و تشن حراق ۔ خواجہ شیراز سے دلا ہستہ زن راہ زلفت و لبتان ۔ جو تیرہ را
شدی کے کشایدت کار سے ۔ طراسے جو بہ زور شد آفتاب کدو ۔ جہان عرب میشود تیرہ رو و
تیرہ شدن از چیز سے و تیرہ کروں کنا یہ زناوش و دم شدن و کروں خواجہ شیراز سے مخ و لم
ظاہریت قدسی بخش شہبان ۔ از نفس نین ٹول تیرہ شدہ از جہان ۔ صاحب سے کن بوقت طبع تیرہ زندگ
خوشی ۔ کہ نورم شب تا ہست بر کد سے چراغ ۔ وقت عادت را نسا از تیرہ این اتم سرا ۔ خانہ روشن
بسکہ آئینہ تا در کن است تیرہ کنا سی جزیت طویل سرین مثل بل کہ کنا سان ہرا کے کرو اورون نجاست
دارند شفا سے گئے کہ بیولای جو تو در دم ہست ۔ از تیرہ کنا سے و از کبہ کلکار تیرہ و و ز
و تیرہ بخت و تیرہ کو کب و تیرہ سراج نام کنا یہ از برد بخت ملا نصیر سے ہر سے
اتھلب آوردہ کہ و این روشن ضمیر تیرہ سراج نام تا آخر سے ظور سے سے مہر تیرہ بخت خواندہ ۔ تا ترا
ذوق کشت تباہت ۔ تیرہ روزان خوب میدہند صاحب قدیم ۔ شام زلفت آخر بفریاد غریبان
بیرت تیرہ حال کنا یہ ازہ حال بسند آن در لفظ جزہ سربا یہ تیر کے م و با لفظ بارہ بن مستل
ظور سے سے جو تیر کے کز دیوار در دہنی بارو ۔ بکوی صومہ کان جلوہ گاہ ساتنیت تیرہ بزن
نیز صد کے از ہنفل براید و با لفظ و ادن مستل تیریدن ۔ باہ عروفت تیرہ بزن عرجام سے آکے چرخ
ہمیشہ خیس اجروہی ۔ گریاہ و آسپاد و غیر وہی ۔ از آہ و نیان شب کرو کان شہد ۔ شاید کہ بر شہ این
ظلم تیر وہی ۔ در مدح حسن وہی سے ۔ سے صد حیف از ان زندہ شکر ریز ۔ کہ میداد بر لیش طبع خود تیرہ
بجاہ طبع از تیرہ کون رفت ۔ جو کوز از کون این دنیا بروں رفت ۔ حکم شفا سے سے لودہ جولاہ ٹکنہ لاہور
کہ تیرہ بسببت کرش ۔ ملا فوسنے یز سے سے جو بروان نقاشی از نم چنک ۔ تیرہ مہر بر برد نفس از رنگ
نسیم کشش بسببت شیرازہ تیرہ ۔ بلا کروان ہرستان شدہ با نجات کو انس تیرہ مفر و تیرہ ہوش

و تیز گوش و تیز رویر بود یعنی حکیم فرود کسی به جان چو شیر نافرود شیر به ششاسدی بود تیز روی
 نظامی سے گرم سر تیز پوشان نم به شششاه گبر فرودشان نم به تیز و آن کتاب از عربی و طبع و تیز
 کردن دندان بر چرخه حرم طبع کردن و دندان در دندان تیز کردن بیایه شیخ شیراز سے کفنا بگردی
 کن بچند ان به که گرد و جزه گرگ تیز دندان تیز و آن کتاب از مفید مافوسه یزوسه سے سخن تیز و آن
 چون تیز و آن است به سخن قاروره شامش بیان است به قاروره شمشیر عمود شمشیر که بول بار و در آن
 کرده به طبیب نمایند خصوصاً در حلاق این ببول مبار است از قبل تیز به حال بسم اهل تیز ممت فشار
 طبراداد آن باشد که تیز گشت را در بیخ ز گشت خلق کنند و دیگر کشتان را نیز نم نمایند و برودن گشته
 آوزی که کنند و آنرا تیز که تیز گویند سوزنے سے ز ممت فشار بود بوسه در ایها به سبقت اور دوسرا
 تیز ممت فشار شد تیز بیایه ببول مقابل کنند چون نگاه تیز و آن کتاب از زخم و ملک نظامی
 سے در افتاد و در ایها آن زخم تیز به بر آن تیز بیکی رستیز به شیخ شیراز سے زخم دندان و تیزی تیز است
 که نایه چشم مردم دوست به کمال غنچه سه تیز است و غنچه تیز و تیز به ریشته خون عاشقان لب تیز به
 غور سے سے در نگاه تیز به تیز چمت تیز بخت به از دل و جان سپردیم بجهان تیز بخت تیز کردن
 آتش و آهنگ و بازار و دندان و قلم گشت و تیز کردن تیغ و نیز
 مانند آن طبع و ممتش و کوش و عخان بیایه تیز قلم جلد نویسن تیز کردن
 قلم کانی از قط زدن قلم را تا خوب نوشته شود و پسند آن در بحث قلم بیاید سے عرے به لانی به عاتیز قلم
 شو به کشتاب که میدان شود و تنگ قلم را به لیکن ظاهر است که در کجا لفظ نم باشد تا قیامت گزارد نم شود
 تیز ممتش تیز از نرے که تیزش تیز نشان که نرے علی خراسانی سے بنوخت من و در آنکشت تیز گان
 بنو تو چو حریفی بخدا تیز شستی تیز کردن کسی را کانی از گرم کردن در کجین با تیز کاشی سے بر طاسم شگایت
 ای شوخ سگم به تاز بر یک قلم خودش تیز زخم به تیز بین و تیز چشم و تیز کین و تیز
 شوق و تیز جملو و تیز عزم و تیز خیز و تیز تک و تیز پای و تیز
 کام و تیز چنگ بر کام عودت خانه سے فکر کین کین که ان ترک تیز چنگ به بنی جان
 رساند کار استخوان گشت به غور سے سے در نگاه تیز چشمان همه شو به در مذاق قلمکان تیز گانی
 شود نوسن گریه تیز چه به بروی زنده زمان ایهای به تیز شوق بره کبیلی رحمت خود به از
 دیده کنند و بیجان بخشند به تیز بین با و آفتاب پرست به تا نهید که تا با است به دست خود
 نقاب ناز کشود به خود تیز بین که بخت به بر خرد سے که جلد بلا فعل تیز عزم به سوی فرزند بانک
 زخم به در تریف بان سے تیز چو کوشش در تیز خیز به صورت دمی بصفت برود تیز به در تریف
 اسپان سے پر یک از ان تیز تک خوشترام به قطع زمین کرده به تیزی کام به بیگانه ده بیخ تیز کین
 زبان پاک گشته چون نقش چین به صاب سے برق از تنه خود و دقای گردد به نیست مکن که بازو

سود و تیز و پیری خیال کنسی چون تیزی بیرون رخ جوان در ستار از صفات است و با لفظ اول
در روشن مستل از سیه سوان فلک تا گل عدل تو شکفت است + تیزی نژاد که در خاکسترمه
یک سه در و در که نظم یا صفات رخ دوست + تیزی سخن سپیدم این سخن زبان را به صاحب سه نامدار از کون
سایه در زبان من عقیق + تیزی الماس دار و نازن اندیشه کم شش بیای بپول اخراجش که بخار آن و
سنگ نشان دار ناول را در جوت نه بسوا خوا شد پیش از پیش فکند می باشد از قاطع بطور حلقه سود خدار بود
که کند خوب در آن استوار کنند و دریم پاره این باشد شکل گشت مردم که تیزی دار و بی استه بود سنگ
سنگ بر آن کنند و آن را در عرف مندی گویند طایفه که این از قسم اهل خواهد بود و در قسم دوم را در
تخلی هر غلی نسبت به رتبه بر مردان از صفات و جویا جویا سخن برق از تشبیهات است صاحب سه زمره آن
کس که گشت نمی پیش راه من + برقی تیشه زین ظلمت بر آن چون کوه کن زخم + عوسنی سه نازن تیشه با دم برگ
ریشه سنگ + کوه علم در تپه با سووه بچلان زخم + ملاحظه چه در توبت بخار سه سر خوبش چون تیشه فکند پیش
همی پیش نیکت چشم فویش + در تریف سنگ پیش سه شود صلح عشاق حاصل ز جنک + جواز تیشه بود
ز تم سنگ + شیخ شیراز سه تیشه کس تیشه ز سینه خار اکل + چاکر بانگ دشت تومی خراشند اول +
تیشه زن م حسره سه تیشه زن اندر نهود زخمن + نخته بناز در پی سوخن تیشه آلودن
پچیزی و خوردن چیزی هر کدام سرودت نسبتی تها تیزی سه صد تیشه که رنگ بخورد گریست +
تیر که که آواز تیشه جگر است + طالب تیشه فرا دم داند تیشه نیرن سپر لا + آلوده بخود کلم تیشه
تیشه فرما و تیز کردن کنایه از شروع کردن در عشق و در برید فراد را عشق آرموشن تیشه بسوی
خوردن کنایه از صحن طبع کردن تیشه بر پا زدن و خوردن کنایه از توده باز ماندن
در بنم زدن کار و بار خود عوسنی سه تایی که هر دو دم در سومات + تیشه بر پا + بیان میزنم شیخ
تیز چون آینه استیغ بدل میزد سینه و تیزی به چیز دیگر مطلق چیز برنده اطلاق کنند چون کار و در خضر
تیشه و مانند آن صاحب سه روزی که تیغ داند نجا بصریان + سر رشته امید من از برین گنجیت + شیخ
شیراز سه قلم سر سلطان چنیکو گفت + که تا تیغ بر سر نویش گفت + آب تیغ + دم تیغ + پشت تیغ + آب
دم تیغ + دان تیغ + دندان تیغ + روی تیغ + دعا کلم گیر + علم سوز + چاکیر چان سوز + جان بخش + دل نواز + گل نواز
دکشا + جانشان + عمر کار + فی ز بهار + بیباک + رشکن + سر زوی + سرگرای + سر نشان + جگر دار + جگر شکفت
زبان در زده زبان آور + الماس نعل + الماس نیک + الماس بار + الماس کون سیاب کون + سیاب
اشن بگر + تشبار + تشین تیز کند ابد اسیر اب فسان کشیده آینه تاب آینه رنگ از سر کین زهر دوده زهر لوده
ظفر بگر + ظفر تیز + ظفر غشته + خوزیز + خوزار + خون شام + در خون دانه یک پهلوان خسته + خواب
جوهر دار و خوش جوهر پاک گویند گوهر جوشن سخا جوشن که در شکر کافت بلند بر و در شیر گریزین صیغند
سند در صبح خنده بیاید زلفا زخورد زلفا رسته + زلفا رسته صیقل داده نکیش نیم کشیده + زیاد کش علف

برسعت و مقرب راکت بر زمین و بیم تیغ فضا و بیش رنگ زن که به و ان فضا کنند تا قمر سے بروی چست
توان این از حادث شد که خون اهل سلم از تیغ فضا است تیغ سبند کناپه از برگ بید زیر که بصورت
تیغ می باشد نور سے سے دپاس بنگ تو شمشیر فتنه بد جهان که تیغ بید غایب چشم خشی را تیغ ستر تراشی
استره که بر ان بولستر تا پیر سے آئین مویشانی از طبع کج باید شمشیر سازد کس تیغ ستر تر ہے لیکن استره
موشکات کفتن محل مال است بر شمس و استره بر چند دم تیز رفت با ستره مو تواند شکافت تیغ کوه
و تیغ کوه بینی کوه زلالی سے زگرون تا بیک تیغ کوه گریبان شکو هم زخم انوه صاحب سے استه
سرخش دل ننگ غاره شد با خرب تیغ کوه کوه کوه جدا میشود چون تیغ که از بر رحمت ابدار هر که صاحب
بابه امان توکل لبکن تیغ سمور و تیغ قندز کناپه از وسط دین سے نمود طول از عالم تیغ کوه کوه قندز
نام دو جانور معروف و یک از بر بستر اینها اطلاق کنند اشرف سے مکر خط مشلیش جان خوش تیغ افاده
که میگردد تیغ غضب بود میانش کم گریبان مور نیز گویند تیغ پشت کناپه از غلبه سے پشت ظهر سے
در نوعیت قبل سے از نگاه کابینه بر تر سے عیان تیغ پشتش از لاف سے تیغ آسمان زن کناپه
میخ و اخاب و صبح تیغ بازی با هم از سے کردن شمشیر دین مثل کرد زمین په بود که سلاح دیکیانست
بچین و دین از سے صاحب سے میدان تیغ از سبزی است رود کار با چاره دانه که مواز خاک بر کشد
تیغ سبند و تیغ زن و تیغ دار کناپه از سپاهی مرزا بحال سیر سے کشم زین تاز سے نسبت
چو خبار غیب گرگشته که تیغ بندگیت نظامی سے بهر تیغدار سے کله باز خورد شمشیر بر تیغی زن باز کرد
دیسین بستی کناپان تیغ کناپه از روشن تا باد از نیز آمد تیغ بر دار انکه در سوار تیغ بر شسته بر راه رود ماطورا
سے جوهر ام را بر فلک راه شد بجان تیغ بود آن شاه شد تیغ گرو تیغ ساز انکه تیغ در باره طغرا
سے نئے زدن ساختی چون سپر بظنون خبر گریزین تیغ گر چو از غزه خود توی تیغ ساز که شتر سے لادن خود
و دانه تیغ بالابرون و بلند کردن و شدن کناپه از جبا شدن سے خاک شاره باله چون
طرا بگ تیغ حرا کنند تیغ بست گرفته از جهه احوال حله دست تیغ بلند کنند و بعد از ان بروردن حریت خود آورند
بهی ستر قندی سے دم هم بالا بر تیغ و زنده برفق من نسبت یکدم قطع فیض از عالم باله را طوره سے
سے بلند ساخته ایام تیغ نمر سے حمایت شه مردان سپر کنند بسرم سلیم سے کشن خود خواستم بر جا که تیغی شد
بلند بهر طرفان مانده گان بر صبح محراب حالت به مرزا منظر ت سے با سپر داریم بر طای شود تیغی بلند
عشر زخم شهیدان سینه افکار است تیغ علم کردن و بیرون کردن و بر آوردن و این چنین
کشیدن و آوردن و نشاندن و نهادن و رساندن و راندن و
کماشتن و شکستن و رختن و انداختن و باریدن و فرود آوردن و بر کلو
اندن و برفق آمدن و خوردن و کمر بستن و بر میان بستن و کشادن
و کشودن از میان در کردن و از کف افکندن بر که ام معروف عر سے دو بر کجا باز

مدلسی که چستیت در تیغ از میان عادت و کار در روزگار و صاحب سه چرخ و لاله بگون کبر عظمی زودان و در نه که عرق
 نو که است تیغ از روزگار و جوی آب زنگینی نو شده لب تر نیسازد و اگر تیغ دو عالم بر کفوی عشق می آید و بچرخ عالم
 گردد که از خون شکار و تیغ چون بیرون کشد ز کمان بسته ز نهار تو و بر سر آفتاب چرخ بیکتد و ابروی ماه
 عید اگر ابل تو نیست و میرزا محمد قلی میی سه چون کشی تیغ جفا بر سر بی و کوی و کاشنی دست تو بگیرد که جفاست
 و کراست و مصوم کاشنی سه گرگنده چون شانه است صد جا بر تیغ آسمان و صافش بیانی تر از آفتاب بی کج
 چشم و بیدل سه بیکت تیغ علم بر سرستی بیدل و در بر روی قدا که کشد با لعدی و چه لازم است کش تیغ چشم
 غرق و نفس و بر روی دل که نفس نیز بیکتد کاشنی و تبسم که بگون بیار تیغ کشید و که خنده بر لب گلیم بر لب افق
 است و ملاشانی تلو سه بر رزم رقیبان نظری سوی آن انداز و یک تیغ فرود آورد و صد سوزن انداز و ظهور
 سه پس قصه ناموس دارد و تیغ و مگر که کشد شسته مشق تیغ و چون سگاری به لای تیغ و کرداری بفرزگ
 بسن در تیغ و که چه نم میراند قصه با تیغ و استخوانم زخم ساطوری زده است و طغرا سه صد زخم دارم چون گلین
 بر روی خدا نیک برین و از برین سویم تیغ کین مهر در خشان رفته و با با خانی سه مگر کفن کینه که آن ترک
 شکست و تیغی چنان رساند کار استخوان کشت و بر سر تیغ سه ملک ناز زبان شنبان که از زانی قوی و تیغ
 آتشبار بر جان بر اندیش آن کار و طالب آبی سه شرب آب حیات آن کسان که می نازد و خورده اند
 نهاد دست جانان تیغ و حسین شای سه تبار تیغ جاگر خورد دست از دست و زود استیت اگر در زبان
 خمر گنج و ای صبر پیش خیرت سلامت برین برید و کان ترک است تیغ بسته بجان نهاد و زلالی سه چو ش
 گفت آن غریب شکسته و کوی طالع بر روز خود نشسته و بفرود برانی تیغ بیداد و شکستی بر دم دست و مرزاد
 طالب آبی سه مرداقت فرود آمدن تیغ بفرق و چین فکن کین تک شهادت پسند و علم و کتد و نهار آن
 صفت طوطی طالب و هر کجا یک تیغ ستم آینه ام و از اوت خان و اسج سه می شام تیغ ابر سه کوی دیگر
 بچشم و است در سبزه فکر خانه روی را و خواججه شیراز سه زرکان تو تیغ جاگیر بر آورد و پس کشند
 دل زنده که بر بر گرفتار و گریخت در در کوی آناه و کون نهادیم حکم شد و نظای سه زود است بر ترک شمر
 تیغ راه ز برق باغی سکر به تیغ راه تیغ در خون کسی کشید آن آمده بچون معتدل کردن سه کیش تیغ
 جفا در غل شای و کز پیش پیش مقصودی نماند تیغ کشید آن بیستی دست و بر تر شدن نی و این دست
 مسرت شدن بود که بشد از ازل زبان بچین پیوسته شفای سه بر جاکه سخن ز کندی طبع گذشت و ذوق سخن زود
 تیغ گذشت و بی تیغ بیکتد پیوسته و عمر تمام در هم ترس که گشت تیغ بچو شیش نهادن امر از تو
 نیا چار سه گل کردن و این از ازل زبان بچین پیوسته در چیزی که توان گذشت که نشن مجلس کاشنی سه پیش
 آن جراحی زدی زود کارم به پیش و از بر سه در هم تیغ بچو شیش تیغ بر سر بیرون کنا بر زود خرد تیغ
 بود و در است کور وقت شمشیر زدن و سکه که تیز زود و میانش بر بر سر زود تا حکم دست بچو شیش تمام واقع شود نظای
 سه اگر شمشیر تیغ بر سر برده و تیغ بومانج در فیه بر تیغ خوابانیدن و خور بیدان کنا بر تیغ زود زود

وزنه شدن دست آن در چشم حیدر آن بیایم شیخ کشیدن گمانه از زور بر کشیدن و در باره حساب کردن
صائب سے کہ قاف از سپردن نخلانست اینجا کہ در گریخ خود پیش دم چشمه ما بیخ تو از شدن انگشت
پسین حرف من بہ تا چوہا کہ سپردم گمان خوش را از غوری سے تواند دل بکشد غمہ شد بیخ کہ کش از چشم
تختانی بخشی بہ میری علی منصور از غوری سے وی از طرفی بر زبان چرکہ سپرد بہ بیخ و سپرد آفتاب از خاور و غمہ
سپرد کہ بہ پیش بیخ بہ بیخ شدیم سپند کردیم سپرد شیخ آبت اون و دم و اون عمل مخصوص کہ عبارت
از بکیر است اول گذشت در ویم بیایم پیش می برد گمانہ بدست کہ دست او در و کار از دستش کاری بر آید
و بیان گویند نیت می برد کہ علامہ از دستش کی ساکت تر یعنی سے اقبال اگر نماند نیت بخش نرارد بہ بازو بلند
خواہد شد از مردم بہ شهرت کاری از دست چو آید می کن در گذشت بہ بر کجا بنے کہ نیت می برد اما من شش
برو لب کلم سے چون در مصاف حادثہ آہ از گل کشم بہ تنم سے بڑیچہ امیر چشم شیخ بنک فسان کشیدن و
شیخ فسان کردن و شیخ بر فسان خودون و شیخ بر نفس زبون و شیخ بفسان کشیدن
تیز کردن شیخ و تیز شدن آن علامہ کشم شہدی سے خوابان بدیر کوب خانے کشیدہ اند بہ بیخ غمہ را بفسالی کفیدہ
اند بہ حال ایسی سلطان سے دمدم غمہ تو بردل من نیز تر است بہ دست مانند بنی کہ زنی بر فسی بہ عمیر سپرد
سے فی تہ کہ وہ آن دن این سو دہ میشود بہ ہر چند شیخ ہر جزو بر فسان برت بہ حسین ثنائی سے ازلی فرق نشان
کنون بستگ بہ بیخ بید اور افسان کردم بہ با این سپرد شیخ بہت زانکہ تیغ بہ برودہ تر شود و چو بستگ فسان
نشست تیغ بکرون کردن صائب سے بیستون شیخ بکرون کہہ استغنائش بہ چین جو ہر جو با برو کلمہ نیشہ ما
تیغ برو کند کشیدن بجزو تہدی چیزی گرفتن تیغ بچاک کردن ترک نشدہ و خونریزی کردن ناخندان
رسم بکاز بہت کہ بیدید ہزار جانار تیغ بچاک کشند و از سنگدست برو اند طالب سے سے مقر بہت کہ بکرون
بزریدہ کشند بہ بی سنگارستان بچاک بہان تیغ بہ بنقیاس ہمانا سنگاری ترہ اش بہ بچاک کہ او بود ہر دم نزاران
تیغ تیغ کنند بفتح کاف ناری تیغ از پیام بکشیدن طوری سے زمانہ تیغ کشم کند یا علی نہار بہ ہاش
غافل از احوال من کہ بر خرم تیغ و تر شیخ بمیان اورون کنایہ از ہمان ناخندان تیغ و تیغ زینکاست کہ در
اشیا حسن و سفت بہت زمان مصر دادہ بود منشم کاشی سے بر حرف من ظلم شود گذشت اتم اس بہ تیغ و تیغ
اگر بیان آورد کسی تیغ چ نوحی از جرم کہ بدان کشش روزہ سازند و صانع ہند تیغ ساز گویند و سندن آن در تیغ
سیاہ تیغار بہای مردوف غمہ خوردن و غمہ با لفظ خوردن کشیدن و گفتن کہ در کسی بہا دن عمل مخلص کاشی
سے کی دل و ہم در ساگی کا نشوخی تبارش کند بہ گرمی از چارہ از چشم بپارخ کند بہ نظامی سے منہ پیش از کشش
تیار بر من بہ عقد زور من نہا بر من بہ میر خسرو سے چہا بر حق کی باورت نایہ غم خسرو کہ من تیار بیل پیش
بر تیار بیگویم بہ دلم خون گشت زین تیار خوردن بہ در دم خستہ شد زین خار خوردن بہ فرد کسی سے بر اعدا
ترس اندرین شکوم بہ ہندرم کہ تبار آن چون خرم بہ میر غوری سے اگر چہ و سوسہ در دل ز عشق دارم صیب
دلم زہر سے عشق کے خوردن تیار بہ استاد غری سے تیار بہت کشد و زندہ در پیش بہ گایزود بہ او را خراغہ و تیار

تیمم خاک و صوگرد و بالفظ داود کردن و شستن بر خاکست مثل مشهور است که آب آید تیمم بر خاکست از عالم
 فتنه و نوشتن بتراج بر خاکست ظاهر و جود و ترفیظ گاو در سه چو نمودن قد طاری است و ز آب شستن چون
 تیمم شکست به شرف سه را تو به از دین شکست به چو شاد آب به تیمم شکست به ملا طرا در ترفیظ و ترفیظ
 سه آن خاک بکس تیمم کند به کف از آب عشت چو قلم کند به بر سر و سه بر سه پیش با شستن هم خاک پای او
 دیده را و آدم تیمم که چه غرق آب بود با آب الشار و المثلثه ثلثه شامه کنا بیار حضرت عیسی روح القدس
 و خدا بجای است مجرعه و این از قیمت گویند که ظاهر اند و بخیل و افخ شده که عیسی ابن الله یعنی آن نجیب خداست
 ز سپر خدا و تحقیق است که جناب حضرت عیسی نسبت خدای میفرموده قال بانی که ایسی گفت بر من چنین در جلال این
 بر ظاهر محمول نوشته خدا را چه عیسی نوشته چنانکه علامه دوالی در شرح عقاید نوشته ثانی که شستن عروج بن عروق
 بود و عروق چون خطاست قیمت بافتخ مردن است دل در ثابف زبان و فارسیان یعنی شستن در قسم کردن
 بالفظ کردن استعمال نمایند و در هر دو سه آن با ده که بر خضر کتبی او ثبت به دست خرد نام بدو بنک چهار
 شعلب بافتخ رو با ده فارسیان یعنی خینه شعلب که نام نجی است دوی استعمال کنند شعلب فروش کسی که رخ
 که در او جوش داده در بازار با خضر و شد در این مخصوص با نیست و رنده درستان شیب در انگلیب نام بیار که در کس
 تره از این فرد میرزد در این بیت کمال اسمیل سکه او است به بحر و انگلیب موی فرد میراند به این چشم از این
 شیر که بر ج بر است به و جده به چکریم من با حسن شعلب فروش به که چون یک دارد در او گرم جوش به زبید او
 آفتوخ بسیار من به بود فقط با در دم جوش زن شعلب بافتخ و سکون فایز بنک استند از خضر و فارسیان
 یعنی تفت و امثال آن استعمال نمایند شعلب این خضر که در آن تفت اندازند و ترزد و رنده درستان بکند آن خوانند
 اشرف به سطر او نشانی آرد ز بقیدی بودن به شعلب این گز طلا باشد که به کف کند به ملاشه عساله
 عهد فضل الله با دوی شرح خود بر دیر این حافظ شیرازی از جوابه لاسرا آورده که حکای ایران صطلاحی دارد در شرح عام
 که علی اصباح سکا سه بخورند و تر آن خانه عساله خوانند که غسل سده میکند و بعد از طعام بکاسه بخورند که سضم طعام میکند
 از خسه و ستمه خوانند و بعد از آن بزنی صفت کاسه سه خورد و اگر استنایه خوانند و در خواب میروند خانه عساله را
 فارسیان سه تا خوانند و بخورند از سه سابق حدیث برو کل و ملاه برود و عین بحث با طاشه عساله برود و بعد از آن
 آرزو در ساله تبه انفاقین در تفسیر طاشه عساله نوشته که این به عت شیخ بوعلی سیناست و بعد از هر که گوید بر سه او بود
 شمر بوزن کر میوه انما ز جمع آرسیده بخته خام از صفات است و بالفظ استن و گرضن نخل و شاخ کنایه ز باران
 و بالفظ باریدن و زمین در بر شدن غیر مستعمل است با بد و اقیل و لغیبات نوشته که شت و ایضا صاحب سه رنگارک
 تازه من شعور نیکسده به ز شاخ صدره طوبی نیکسده به شک بسیار و از آن ملک تداوم دیگر به نخل امید کلا و در ترمی
 سبده به مرزا ابو الفجا ابروی سه بجزای عنت بر جانشانم و در اشکی به با سیدی که روزی نخل امید نم خرید و محمد رضا
 کشمیری سه محبت را پس از قطع محبت ندی باشد به که شاخ نخل بوندی به از نول نکر کرد به طلاق هم مشهدهی سه نسبت بی
 سجده شکر تو درین باغ سری به نخل برابر چو گوید نکر بسیار و شمر پیش بر سن بیوه که پیش از موسم خود بر سید

هیچ از آن سه کم که در وقت افروتن رشتار است + کوی که پیش بس باغ جهانم عین صفتی و کارهای انوری سه
 حسرت ترتیب عقد کو بکاشش + در شین که در رنگ در شین را شش با شش نین یک ستایش و با لفظ که در سن تمل
 حوتی سه کلزار وصل شاه معنی بدست کرد + از بخت خود چه بایه شاکر و روزگار + بایه نیست که در خار سخی حرف
 از صلح شکر قی این چنانکه شکر از فلا سنی دارم نه شاد و نصیرت یا شایسته شکر باشد یا حرف از بختی حرفت را کو باقیم
 که حرف از عرض اصاد است پس جبارت در اصل ضیق باشد چه بایه شای بخت خود که در پس حاصل یعنی ان باشد که روزگار
 کلزار وصل شاه عمر را بدست کرد یعنی حاصل نمود پس ازین عمل خوب بخت خود را شای بسیار نموده بیا ما صرح به بعض
 اشاره صین شتا گو شیخ شیراز سه شاکر گوئی حق با داد او شام شتا اگر و شاکر تر و شاکر و شاکر و شاکر و شاکر
 ستاینی گردا که هر سه می آورم اجر بچنان را + سوئی تو غلام زادگان را + دادند از پی شاد ویرا + تا که کسبند
 قهر را + غیر الین خار چینی سه می تواری که من مانده کسی + با نمت در جهان شاکر + بر مغزی سه شاکر این همه
 روح تو کشا ده زبان + سخنوران هم فرشت تو نهاده جباه + حسین شای سه در میان حرفی از علو و شش به صلیب
 شتا که از نزد + تا چهارم فلک چو کام سیخ + پای پر بایه غیر اندازد ثواب با شش و طاعت متفاله آن
 چنانچه عقاب است گناه تیرای مرز صاحب سه بیو در دل شوش + در فلک گناه با ثواب است + نیت صاحب
 ز صفت برسیه بن راه ثواب + در میان در دو مر از برسی گناه از شش چیت + میریجات سه شکی که در گناه شود غرق
 ثواب + یک شیخ از توح بر عقل شناس + حضرت شیخ سه دوسه در زیت که در دیده که در دین عیب است + شاکر
 زمین آید که گناه کبیری + و با لفظ کردن و دادن و بر روی تمل خود چه شیراز سه ثواب در زده مع قبول کس برده که خاک
 میکه عشق ما زیارت کرد + بر مغزی سه ذرا شاکر و شش یعنی + ثواب + آنگاه که بخت تو دنیا و جزا + بلا سه
 سه به لطف بود که در حق رقب از کوشش + بین ثواب که در سه بهشت جایت باد + شیخ شیراز سه در من فکر که در گناه
 چشم دارند + نزد دست که با آن توان کرد ثوابی + شانی نکلوسه بازم حال عید و صی شتاب کرد + از قید زده ام
 بر اند و ثواب کرد با سب الهم التانی مع الا جاجیم کبریم دوم علقن با سس نیز در شکی که آنگاه از اند او ان
 دوزخ و جاجیم تجانی شمع نیت نقای در بحوشالی رسکه شخصی سه دیم کفانه که به جاجیمی است + چون نه
 و الی درم در شش + لیکن در نه بدستان یعنی شهرت دار و در شتر لا زسته بر زنی سفاد میشود که بضم تبریح باشد
 زیرا که مادر کافیه غزل بریده با قبل رویت چون مردم و انجم و اما شاه بزم اسرار طلس در رفعت با آن عذو که در طلق
 رشیده بدکان عالی در جاجیم شدند جادو و عودینی ساحر مجاز است جادوگر شده جادو ان جمع خسرو سه
 وقت شده اکنون که جادوگری + باز کشایم در و اداری + نظاهی سه مگر جادو ان زمین او خنده + که از نوم خود
 خواب را و خنده + ملا حششی سه فریب نمزه امر در آنقدر خوردم که می باید + مجرب بود منونی کبرن خوند جادو است
 واضح سه بدرس تازه افسون سازی تو + کهن جادوگر ان ترک زانو + شانی نکلوسه چشم تو جادو است که چون
 صورت فرنگ + از یک کتاه با به کس شهنشود جادو کار در کارگاه جادو کار از عالم شمشیر مینا که خسرو
 سه چون شده است به پیش دکنار + ردی این کارگاه جادو کار جادو فریب بر زنی سه در نظر خوش می بند

جادوی سازد و معزفت که جادو زب و لبرام و من کن و دیگر که بسته بچشم ام و به جادو و جادو
 جزاد جادو زون باطل کردن جادو سیخ کاشی و جادو زلف تریا صفت بد هم خانه است و این جادو است
 کردن تواند زدنش جادو زبان و جادو سخن و جادو خیال کنایه ز شاعر صبح نفاست
 سه برانم که این بده خالی کم و درین برده جادو خیالی کم و درم بر بنهار زه برزدی و جادو زبانی که برزدی
 جادو گشای بنم کانت درواز جاعتی است که در طرف سکنه بر نشن جادو جادو گامور و زده و بیجه گویند جادو کز
 حکومت یا بطرح ساخر بر سر کردن آرد نظامی سه بر بنهار خوش استوارش داد و ز جادو گشای رسک گشایش داد
 جادو و به تشد بر راه غار سیان منی خطی که در راه از نقش که بر روان پیدا شود استمال کنند و اگر به تخفیف آرد
 جادو کاسم زگره در کام زبانی است و زین جادو ام شهر و صدمت ماه است و پشت شمشادنی است
 بر کف کاسم و یا صبح لا اله الا الله است و صاحب سے رک تو جادو چون مندل گردد و زبان زب و یک گوشه بیشتر
 رود و حسن تاثیر سے در روز یکدیگر بل و نایع عزیزین محرا و کرده از جادو پار و زبان محرا و ملا حسن کیدانی سے
 نی و در طلب خوردنی طلبش و در ویده اعتبار خاور خوش باش و خوار و سر بر روی کی از مندل و چون جادو با مال
 کس و کس شش و در خط نبی ناز زلف کند از تشبهات دست با لفظ نکند استمل منرا طلب صفت حاجی میرخان
 کمال یک سے جادو برده ز لعل باز گون کند کلیم و مطلب مهم است از پیش با اتفاق و کلیم و ملا کام سید سے
 سه در پیا که دست خانه زاد نقش باست و پاره سازد و کوشش شود که جادو را و پندار ختم شد شانه و زلف
 بر چ جادو را نام و نزد بیدل سے ره طلب بودم سے میگز کوتاه و بنا جادو این دشت نقش باست گره و محمد
 سید اجاز سے برقی چون که گرم صید ازین داد گذشت و بر طبعه بهای بیق حلا و محرا تک بود و ملا در کی قوی سے
 ز حفا و ده شادوم که پرشتاقان و کنه بی است که از راه در سے آید و رادوت خان و صبح سے از راه کی مسل
 بر کل خیمه خجالت زد و تر خط جادو به شیدخ در کف قائل را جادو خوابیده و در درواز ترقیاس راه خوابیده
 سه الین رسم سے جادو خوابیده و ند پای شو قسم برقی دا و دست کوتاه مهربان خان گرد و بنده چار زون
 خبر کردن مردم کند یعنی از مردم توجع از شاه را جادو میگذرد که اینان بین بود که لشکر از انچه شاه میفرود خبر
 میگردند و اغلب که لفظ ترکیب ملاخر و در حال یک از اود شادان حجاز سے بفرموده جادو بر طرف و از جادو کلین
 که در دست به حکم نو از خیر می شهر بار و بر سنگ زو جادو در بار و شانه کله سے آمد با و کل در کلند از سینه
 مرغ چین برخت سے جادو میرند جادو پای روپ و جادو روپ و جادو روپ و جادو روپ و جادو روپ و جادو روپ
 بلاد هند جادو و کلیم خطوط با جادو سندی خوانند با لفظ زون و کشیدن کردن دوان و ستم منسل طوری سے در کج
 غم خوری جادو با آه ستم و از سینه پاک زخم کل خیال مردم به کلیم سے بگوش چون کسی شک از رخ نیادی کن
 جادو آستان بعد هی جادو بزرگانرا و صاحب سے شمسواری که نم کرده جلانش و آفتاب از فرده جادو ب
 کند پیدایش و وحید سے عصمت ناز تر نام از کم از دل کند و و سے توان جادو ب کردار کلام قبا با و
 با نیر سے در ان حیم که جادو کند ز شوشه هر و نشسته که تپی برود گوبرا و خواب صحنی سے در شین خون من ترکان

ترکان من کلشن دم ... تا شش بدیم کلشن جاروب برش زدم ... خان آرزو سے نیست تا سلیم روان خود صفا
 بنحایت را که کیت غیر اسیل جاروبی زود ویران را چاروب ساسا که جاروب بسیار و بلا طراوت تربیت
 سجه سے چو جاروب سب از ش برفت لغت ... از ترکان خوشید جاروب بست چاروب کلشن جاروب کوشش
 کما کس مفرش در مثال آن با نیر سے چو خوشید جاروب کوش آن دم ... که خنت کلی بسکوی اوست ... بلا طراوت
 نخی سے پیکسته دلم صفا زگره خطی است ... جاروب کلشن خانه آینه جاروبت جاروبت بدیه مکان پاک
 و صاف کرده بو نظر نصیر ... بد ختالی سے نیست خاشاک ... جاروب دیدہ را نام جا کیر صطلاح
 ارباب دفاتر سلاطین هندوستان بول ... از ملک که عوض با تہ خواہ نماندہ وانکہ در شمار بعضی از مشاخرین
 واقع شدہ زبان خودشان قیمت و بازاری قطع خوانند جام ... بیاد شراب و با قوت کلشن از صفات
 وہا کو کب ہلال گرد آب کل زنیہات اوست ... و از صی و اش سے کل جام از نم صابر میر بہت پنداری
 ز تاب روی می در خانه قہاب است پنداری ... ظهوری سے زور با کشانم بون تک ظنی ... زور قہ قہما گرد آب
 جام ... صاحب سے دوشب ز ماہ نو سالی بیامید میاشد ... ہلال جام ہر جا بہت ہر شئی میباشد ... کلیم
 سے شد تک ز کفرنی تا شرب جام ... شکل کہ در سیر کہ کو کب جام ... شفیع اثر سے خبرہ ز خروج اشفاق عطری
 کہ ماہ جام برآورد زادہ شفقی ... و یعنی شراب جاروبت اسیر سے فلک جام مدت در کلونی خم نیز زد ... شود اگر
 این بجز خون نم نیز زد ... نام لانی از خراسان برادر عبد الرحمن جام ... لقب حکام ولایت نہد ... صطلاح کاسک
 عفت تا از عالم مقور و درگی نہ تا کوری در نہایت تا اثر سے بہ نیرم کاسہ گرم مادہ میدہ سانی ... کہ بجز کیت
 اور چند کاسہ کجا بہت ... و شیشہ کلین کہ در دیوار خانہ و جام در ماہ انہا تکیہ کنند و از آئینہ جامی و کل جام
 نسبت کو نہ ظرت سے وہا خلوت کوشش بر قرار شمار در و ... کہ سار عشق از شیشہ تا کس کلجامش ...
 فہمی تبریز سے سے شب دم بہام زخم جسم بر روزن ہم ... جام بر دم جامی بلیش دیدہ روشن ہم جام جسم
 و جام ہمیشہ و جام جهان نما و جام جهان آرا و جام سیتی نما و جام جهان بین
 یعنی خورد چشیراز سے کفر ای مستم جام جهان نیت کو ... گفت امس کہ آن دولت بیاد کفنت ... ز ملک تا
 کلشن چاب بردارد ... بلکہ خدمت جام جهان ناکند ... طاہر و عید سے خراب زگرش مخور جان طالی در
 سفال بنگو جام جهان آرا خورد شد جام ... طالی بلکہ شکل ہلال در ششہ شد صاحب نزل جام ہلالی
 ہار ریشہ رسم ... کہ بقل آئینہ را میکند ہر جام کو ہری ... پالہ ہر جلی دانند آن کنا پاراب
 و در آن مہب جام پر از شیر می شد تہ کنا پار کلام خوب شیرین کوشی حال آرزو بر جام آب کوثر
 جام شیر کنا پارستان جام سحر و جامہ سحر کنا پار از باد صباد آفتاب جام
 میجا شد معرفتی سے منی وہونگے جامی سائلت ... حرفہ دین بزم نیت ماوخم ... شش جام ہم
 کنا پار نذر نذر ان مہب جام شہریاری و جام عالی کنا پار نذر نذر بزرگ کہ بہ ان شراب خورد
 طرز سے بزرگی صفت جام ماہہ اگر می ای بر کالی بدہ ... کو سے منی سے شہر بار شتا ہم ای مسلمان ...

پریش

نالی بزم و سالی ہر از شہری

از آنکه نیت دل از جام شهزادی میرجام حیدری و کینتی و ده منی رطل گران نهر علی است کیمت نازین کند
 یکده و سه جام حیدری + نایابیم بضم آینه نکرده ای + خواججه شیراز سه صبح است نزل یکده از بار پهنی + برگ صبح سازنده
 جام کینتی + حسن دلهی سے وہ کہ گشت و بحر عام وہ می کشیم + می از لب غم نقل از لب نگار چشم جام کسری ۳۰
جام کثیر دانی و جام سکندر و اسکندری و جام فریدون و جام فرعونی هر کدام
 معروف بر منی سے ساتی گوسے ساتی جام فرعونی یہ + کھڑکے لعل بمرت کوسیتی بیار + خسرو سے کیمت
 در دست چیت جام فریدون ساتی + هر چه زمان سوی ستانی از کرم زین سوی بخش + طغرا در تربیت غم سے جو رخ تابی
 از جام سکندری + کند خضراتی بان سیری + باغچه و جامی سے کر نیت پیمو آینه بندر شود ترا + کجول تقر جام سکندر
 شود ترا + صاحب سے مر جاوید ان گرد و بیج با زمانہ ہی + آب خضر از جام سکندر کشیدن منگلی است + کمال اسبیل سے
 چهلن زب تورو سے نو جام کسری + نکاز فوطت کوئی خبر گشت جام حمام طامی که آب به ان سیر زینند تا شیر
 سے جان ز تش آب کرم شد صحبت + که ساغز و عرق باوہ جام حمام است جام یا قوت نوش استخاره است
 یعنی جامی که شرب استخاره نوش میکردند بانوت کنایه نذران شربت تقوی سے ذکره کی جام یا قوت نوش + بان نوش
 لب و در گفتا بز شس جام و ار و جام پیا و جام کسیر کنایه شرب خوارین در لفظ تفسیر گریز پیا
 و ملاحظه در تعریف تال سے جراین جام پیا صبا سرود + نساو کے شیشہ زر خک دو + نظامی سے پیا می که
 یکست را شاد کرد + بیان جا داران چه بید کرد جام کاری کرک آینه کاری کردن حسن بیک گرمی سے
 خانہ عمل را گرمی جام کاری میکند + بر کبابی میدام ز بار می کند + و پیا بے جام شرک کشیدن طهوری سے و معر و
 و رخسار جام کاری + بسر خوشی نکرده جام کاری جام کاه مراد نقل دوزن بضم ذن شرف سے بساط
 باغ بزم میکشان بود + در خان جا کاه و نقله ان بود + دلی بسمه بیوان شفع اثر سے رفت طاق دیش نوشیران
 کسرتان + جا کاه تبه شس خورشید تابان از نیا جام خانہ خانہ در دیوار آن شیشہ نبدی که اوہ شیشہ از جام
 که عبارت که شیشہ جامی است جام خالی و اون کنایه از غریب و اون چه ساتی سیمت را از روی امتحان
 جام خالی به شرف سے ساتی دوران با احد ز در زیم طرب + جام خالی به که یادش از بار است + حسن بیک بیخ
 سے دل مرا چون شیشہ زیمیری ساتی بربست + زانکه هر ستم بستم جام خالی به + جام خواستن و داون
 و گرفتن و کیمت آوردن و بدست داشتن هر کدام معروف حافظه نفس که دست جام وارو +
 سلطان محمد دام دارد جام پیورن و نوشیدن و خوردن و زدن کنایه از شراب خوردن
 محمد حق بیله سے میلی آند خود از منی شب دفت صبح + باو دیگر در سه جام می شیش زور رفت + صاحب سے جام
 صبح خورده زطلوت برآده + پر شور ز میج قیامت برآده + حافظه سے می جوار غم بسر رفت کل شمشخت
 نقاب + فرصت عیش نگهار زین جامی چند + کفتم که بسی جام طرب خوردی ازین پیش + کتفا که شفا و قبح باز
 پسین بود + خود به جمال الدین سلطان سے بر دخی نشایه خورد جام شادی از دخی + می آید شوزان غم که شمشیر باغ
 ایر خسرو سے ر کین دولت امروز است در چک + بدست چون تو غم جام کلنگ + که چه می خورد بسی جام کیمت + هم

هم تجاقل بنداز کا تخت + قورگ کاسنه سے ازان می کی جام پیلین + که رنگ اور در عشق مین جام بر سر کشیدن
 و بر تارک سر کشیدن کنایه از شراب خوردن بکیار چاکه در و چیری تا تیر مرنوی سے عاشقا گرو و خوبی در
 بخوار گان + جام می بر تارک سر را یگان با چ کشید + مرزا محمد علی با پر سے بود نامہ نشان بخش اوله که بر مرگه جام
 حمد خدا + زلالی سے اگر تروانی حلای برکش + خط موهی پیر اندیشه در کش + صاحب سے جو آفتاب یکش
 جام نشین بر سر که در خار غدار نورنگ مر دارد + منت خان عالی سے جام دومی نو خون عالی بر سر خرام کشید +
 در خرام ساغور شراب سیاه زدم + جام بر تنگ زدن کنایه از شراب توبه کردن جام شکستن مرزا محمد علی
 ابر سے کے تو نام دید زاه جام صبا بشکند + سے پر در کم جانی گریه باشکند + دینز کنایه از رسوا کردن و نوسید
 ساختن کسند آن در جام مسیحی که گشت جامه رخت پوشیدنی گستر دلی و صراحی را ازان جامه گویند که گویا جامه
 درخت شربت درین طراز است و میوان گفت که در معنی در کب است از جامه وانی نسبت در فیه علی جام نیز آمد و در جام
 سے از جامه شربت یک نم هزار دریا + در خانه عطایت یک خطه در کشور + پنجک سے جو خون جامه کلام اخرون
 فریزی + پورا ساغور صبا کندل ابرال + بهر تقدیر معنی لول که بر تارک زرد و زرد کله در کله در می زمین علم باره
 بانه تک و زردن مندره صفات دست جامه جلکاری جامه که در طلای کلول بلون نقش کرده باشند قبول سے زکار
 خیر گره در غیرانه که + کے که در کرد جا بهی علی کار نیست + جامه نقیادی نوعی از جامه که آجیده ان بفاصله
 انگشت پند چنانچه جامه شستی که آجیده آن بفاصله شست یعنی زکشت و جامه فلی بفاصله فلی قلم بود از ابل
 زبان بختیچ پوسته نفس کاشی سے لبکه زوم تیکه بر دی صیر + شد فلی جامه عریانیم + شرف سے جامه شستی
 خود نام تماشای کن + در لباس همی شق خود که کن جامه آبی و جامه تلخ جزوقاتی تلخ بر کنی که بشوخ باشد و آنرا
 در بند صوفیانه گویند از ابل زبان بختیچ پوسته جامه آسمانی و جامه سوسنی جامه نیگون که در نام پر شند صاحب
 حه گزدار و نام بیان این دل مدکان + از چهره در جامه خود کب اسلام تلخ + جامه ناشوی که با بس نام شست
 که در بند گره خوانند شاپور سے ابر رحمت همه نامہ اعمال شبت + جامه صحبت بهت که ناشوی مانده +
 جامه صورت جامه که تصویر است درین واقعه یا نقش کرده باشند صاحب سے زبا بس تن بدون آنکه نیاز کردن
 که بجا جامی صورت توان نماز کردن + جامه بنده و جامی بنده و خلعت بنده جامه در مثل درین بنده بسین سنی
 سنج کاشی سے چه شد که درین نخل بنده است + که دست انداز دل با دل بنده است + به استقبال اویک
 کام عاشق + قبا می بر قدر نزل بنده است + مرزا ملک شترقی نفس سے برید روی تو بر قد هر خلعت نور + چنان
 بنده که بر خاک میکنند و درین جامه راه در صانع النبوت جامه که در انامی سفر پوشند تک آن حرکت تاب
 باشد جامه بری جامه که نقشهای آن بولک بولک مثل پست میخورد بر بعد منده آن در الف داغ که گشت
 جام پوشیده جامه لبوس صاحب سے درستان که کسوت تجربه می پوشد خدا + شاه می بخشید جامان
 جامه پوشیده ۱۱ + یعنی این شرد منصور بفتح اندر بجای جامه لفظ خلعت پوشند از جامه صاحب و جامان
 نام یکی که از دی کنایه است که از احوال بر این نامی با شاد و لطف در این نشان داده و قومی گوید یعنی اورا لب

در او کشتاب داشت علی قلی بیگ علی خراسانی سے باوجود جامی ای که داد می بی توانی بود در بر دل جامی
 جامه روحین و پاس دینی جامه که بر دهن آلوده باشد چنانچه جامه روغن فروشان بندد در تعریف کلمه زسه
 دل عالی را نمود است داغ و از ان جامه روحین چون چراغ و پاس دینی در محبت کم نوشته شد جامه علی جام
 است مخصوص کربان خود جامی الیرین سلمان سے توان عین که چو زبور جامه علی است که من زبده انزل با زبده
 زبده جامه روحین جامه که بجوم که خسته چرب نمایند و بجوم جامه شربت دلد و اشرف سے با تریبای حسودان
 چرب نمی میکنم جامه روحین بود استیب باران در طلوع و جامه چو کالی نبون و تقدیم خای سحر بجم جاری بوزن سلطانی
 سقر لاط و لنده دانند آن جامه قطران بجاقت و طای جمله جامه سیاهی که در عاشورا فریاد پوشند جامه نوروز
 و جامه عید جامه که در نوروز و در عید پوشند جامه شیر میر حسن دهلوی سے دیر یاز است مر عشق تو خد دل و سر
 جامه خنده ام از شوق تو در جامه شیر جامه عیدی کنایه از کلبا و شکوفه و بهاری و در صلاحت جامه سنج
 طالب آملی سے جامه عیدی خدمت بومیت زوگان و شبه کون تا در از زلفت غیب بچون بار و کلیم سے بهار کده
 یارب چه ربن پاوه کتم و نمم که جامه عیدم قبای حیرانیت و شیخ شیراز سے پیر این برگ بر در خان و چون
 جامه عید نیکبختان و پیر خرد و هر چه زود جامه نو روز بود و دوسن تندش ادب آموز بود و جامه بحر و جام
 سحر گذشت جامه خورشید کنایه از صورت آفتاب درین برگ در خان و بهار که آفتاب بر پوشند نظمی سے
 ابر بیان آده بازی کنان و جامه خورشید نازی کنان و دورین بیت حسین شای که سے آسان در بر این بجم دید چون
 شخص زمان و جامه خورشید آمد است بر دای من و گول حقیقت است جامه پوست ۴ ان پیر این پوست
 جامه کل و جامه صبرک کنایه از پرده کبیری که برگ کلبا و در ان می باشند میر خسرو سے جامه کل باره شده بر نقش و چن
 که پر زده درویش و با در ایف کل گستاخ از ده جامه صبرک بعد شاخ از ده جامه سنج جامه که در جنگ
 زبر زده می پوشند آیات مثل انا فتحنا دیران برین نوشته با بقه پسند از اهل زبان بختن پوشند مرزا صاحب سے
 اگر بار و غیر قلم نیخ آتش سرنی بجم و که بر تن جامه مخفی ز نقض بویا دارم و از سر به حاصلان دست حوادث کوه است و
 جامه سنج است مرد داغ راز اوگی و طالب طے سے جامه سنج است بر تن کسوت داغ دلم و در کون قلم سلکون و در سیه
 پوشی مرا و جامه حرام جامه که ب بیت حرام پوشند صاحب سے یکیت آمدن در فن بکر معان و شکوف جامه حرام
 از کفن و در و آه کین مرده دوان جامه حرامی صبح و بر تن خویش ز غفلت کفنی ساخته اند و جامه خواب با خانه
 و قطع اضافه رخت خواب با باقانه سے چه بعضی از مستی یک ساعت شب تیره روزان را که نقش از غم فرود بود در جامه
 خالیس و طاقتی بزوی سے یک نفس و جامه خواب شتر تم ما و افند و پیش کون بعضی کبر عالم بر پانته و کمال کل
 سے جنگ کسی که ازین باوه مسته بخیرش و نبل گرفته ز مجلس بخایه خواب کشید و جامه فالوس پوشش فالوس کلیم سے
 که در جامه فالوس هم آتش گیرد و عجبی نیست اگر شبیده ز بهیا سوزد و جامه سلکون کنایه از خوب من اناک شسته
 خلف سے جامه سلکون من است بیکه عالم سوز بود و کشیم کشته نیز در استین در سیرت و جامه مرگ کفن از سه
 آنگی کرده شیر سناست دست راه ضمیر بر تن زده شد جامه مرگ از خضر و جامه نگاری لباس سرنی که بر آفتاب

فریب بجز پشند تا بجز کسب کمان برود دم خورد و دوشش سه چمن سبزه از نم ابر بار است و در غرضش جامه صحرانگار
 جامه فرموده جامه که بغیر اینش بر خود قطع نماید چه در ولایت اگر جاها که در خنده بازار بفروخت میرود و شوکت
 صوای این و ادوی پودر است و کثرت ابر جامه فرموده است و در بنفاس صوای فرموده که باید جامه زیبا
 و جامه ساز و جامه دار به ال پر که ام معروف میر خست و سه نفر بود تا جامه داران نیاز و تراکنه جهان کشاوند باز
 ملاطرت و زهریت خرقه سه براسه دل جامه ساز حرم و مزدگره کمان کشتن قسم و کلیم سه حله فرودس اگر پوشید
 نپاشد جامه ریب و غیره واقع اولیاس کعبه و امانت جامه خانه خانه که رخت پوشیدنی و غیر پوشیدنی از دوخته
 و تا دوخته در آن نگاه دارند کمال خجسته پشمین پوش خرقه سالوسن با بسوخت و از جامه خانه گریست خلتی نیافت و
 ادوی سه جزیه جامه خازن کرم او و کسوت صورت نمیدهند چنین را و مزار صاحب سه اگر بود و سبزه آرزو
 داری و ز جامه خانه قیمت یک تبا بسیار و جامه دان اکثر طلاق آن بر خندق و شمال آن کنند که از چشم بدونه
 بر آن نگاه داشتن جامه و گاه می بینی جامه خانه زیاده کمال رحمتی که بر نیم هم نصب و اطمینان ترا و تنگاید از فراموشی آن
 جامه دان شکر و جامه فرودش و جامه بافت سیغی سه بی نگار جامه باقم سبزه تا بازار و بهرین بر خطه پیدا
 کنند مرکار و دار و پرس جامه فرودشی دل زارم و در جامه کی نگذارین جامه که دارم و جاگی و طیفه و پیمان
 که بزرگ دهنه داین مجاز است زیرا که در اصل یعنی پها جامه و رخت است مرکب جامه و یا سبزه جاگی خوار و طیفه
 خوار و شراب خوار پسین مرکب جامه و خستین مرکب جامه است خوار و قطعی سه که ای جاگی خوار و بیرین و ز جام
 سخن پاشنی گریستن و جامه جل کردن نیز شکل کردن و از رنگی بر آنی بر آنی ساکنه سبزه سه برابر اگر جامه را بیل
 سازد و بنور نیم رقبیس مدز کار فریب و جامه سبزه پوشیدن سلطان و در غصبت که ن پادشاه چه در عهد قدیم
 ملوک میگفتم غصبت تهر جامه سبزه ی پوشیدن من رفیع در عطر فرودنی سه برید رنگ من از دو چو کشت جانان سبزه
 خذر گنبد چو پوشید جامه سلطان سبزه و جامه جامه بالیدن و بیرین بیرین بالیدن بایدین با فراط از خوبی نشاط
 یوسف یک شامو سه چون شمع بر که سرفراخ نیاز تو و باید جامه جامه بخوار که از تو و جامه قبا کردن
 جامه را چاک کردن جامه صحف و قبای صحف پوشیدن خود را تکلف بنظر دروم صالح بخودن چه بر که از دنیا ایم آید
 در محاسن خلاق قدم میگردد گویند اگر جامه صحف پوشید با درم نیست یعنی منی قسم صحف خردن نوشته اند داین
 خطاست بلکه در منی صحف خردنت چنانکه باید شانی نکلوسه نه جیب عشق جان چاک کرده ام که بر ترس و
 قبای صحف اگر پوشم اعتقاد کند کس و تاثیر سه در خط هم کس نفا با و از آن دلبهر کند و جامه صحف خردن پوشید
 کس باور کند و جامه و امثال آن برین خریدن و چاک کردن و فوطه کردن و قبا کردن یعنی جامه و امثال آن
 بر قامت یا بر قد کسی بریدن و در سخن و برین و سخن جامه فوطه کردن یا اندازه قامت او و در سخن طالب آملی
 سه بنور سوزن ریشم فرود برترکان و کس که برین اوده خست برین بازگ و میدونم تمامت خستش لباس صحف
 در او که اطمینان سخن خوش قماش نیست و همه بگره بر قماشش تبا سبزه و از آن و آنرا که میل سبزه است
 سر و قامت است و در دوشش و ابروی در حرم مزار غصبتی سه عاجز ز شامش فکر جامه و بر قد فلک او خست جام

حونی سے بہ اعلیٰ تک نشوونما و خلقت و انش و برقراری تو روزہ اگر لباس و خواجہ شیراز سے فرخندہ باطلت خوب
 کہ درازل و پریدہ اند برقد سوت قباوی ناز و میرزا مؤظفرت سے کسوت عشق بریند جو بر قامت او از خشم را
 استر چاک گریبان کرد و ملائیل بی شیا پوری سے بر قامت کسوت تقصیر و پند و ناز شب و روز شود عفو و خلقت
 درین کتابه در خصوص گردنیدن کسیه و با مری تری بود چنانچه گذشت جامه و انداز آن در بر کردن و برتن کردن یعنی پوشیدن
 بر تن کشیدن سندی آن دوش سے با حیرت و استن را حیدر نیکو صیت و ناز و کرد و داغ بر تن جامه کشیدن کلمه
 علامتی نکلوسه شکست بر آن کرم منیع کز مستی و پر این لول که بر تن کوهن شد هیدر خسرو سے نسیم باد
 از بر آلود باغ و کشید بر تن کلین حریر و دیار با جامه خلی ستمه و پیرین خون آلود هر چه بر سر کردن و جامه کاغذی
 کردن کتابه از فرقی که کون عدا و خواستن چه رسم است که جامه خون آلود مقبولی برابر هر چه بسته بود حکام می آید چنان
 کاغذ سے در پر کرده و او بخوبی بر سرده سے من جامه کاغذی کلمه تر شک کاغذی و کاغذی کوبی است تیر سلیکی
 از آن گوی که بر آنه حظیر و کردار و بسا کسان که چون جامه کاغذی نیکو کردن و طلاق سلی سے دفت است که ناز بیل
 و شوب کند و ترش من زباد جامه کند و کل پیرین دریده خون آلود و از دست رخ تو بر سر بکنه و ریاضی
 سے لاله جامه بر تن گانده بر سر و جامه کشنده خرابان تکا بود و دشت سے کشت مار و بوباری بر سر سلطان
 و وصل و جامه خون بسته بر سر بلی کرد و لیکن از این بیت مستفاد میشود که این نیز خالی هم بود عی آید و بر متالی پوشیده
 قیمت کر این نه تقابل خصوص است نه مقبول بلکه تقبی ثانی میرسد که طرف در زیاده و ارت مقبول بنده و از تقابل نخاص
 و نه خوب است باشد جامه کشان بر چیزی حقیقت است پس از این فیه باشد طالب کلمه سے عطرا بلی کنی جگر سوخته
 جامه بر نکت غیر کشای و جامه کن جامه زن بیا کون کلمه سے جامه و از آن طالع بکنم از آن کلمه و نکت راز است
 و الا و گوی سکنم و جامه بند ان گفن کتابه از گفن در م کردن جامه که کشن و جامه بنادون کتابه از درون است
 سے زنه کانی من از روی پریشانی است و جامه که کشن ندره عریانه است و کتد فن از آن کشید رابا رخت
 که بر کشنده کشت جامه کند و ملائستی سے در جامه شادی شب تکا مکنی و ما جامه بنادیم در جامه مکنی و نه دیگر
 در لفظ فوطه در سایه جامه در خون کشیدن کتابه از کشن تاثیر سے نازک اندامی که مار جامه در خون میکشد و بر گزافان
 خدنگ از ندرت میکشد و جامه فاقه بر دوش انداختن و جامه در هم میل کردن و در میل کشیدن و نه میل خوردن
 در در میل گرفتن کتابه از لباس نام بر نضه و خواجہ شیراز سے یا کیش بر چهره نیل عاشقی و یا زور جامه نقوی بنیل
 بر چایی سے فقه بنفشه چون بر زلف نیا میکشد دید و سر و سیاه جامه در نیل بر تن آن گرفت و تا ستم شندی سے میشود
 متهاب در کر سیاه او گفن و بر کرد نیل محبت جامه عری کشید و حسین ثانی سے در صفا چون صبح سے پیر برون
 جامه در نیل عصیان نریم و تقای سے چونندی نرم بر سر زنده پیل و زنده بلیان جامه در هم نیل و صاحب سے جامه
 فاقه تکک بر دوش اندازد و کر بنید روش سرد خرقان ترا و جان و جان سلاج جنگ در صبح جیوانی خواجہ پیر
 نفس ماطف و کاهی کی با بجا دیگری نیز استعمال کنند کمال نخله سے نامرئی میرود بیوت اب ز چشم من و هر کجا جان
 میرود با در جان هم میرود و از صفات دوست بیدار گرامی علوی شعی تعلق کسلی بکنده بر نند و پای

پای و پیر سال، خوش، تازه، شاداب، شیرین، نازنین، زخمی، خسته، انگار، پارسا، جوان، مسرور، حکمتار، زار،
 کنا، بکار، محنت، استغین، بلاکش، بستم، کش، بستم، کشیده، محنت، زده، ملال، جوی، غم، اندوز، بلا، فرسوده، غم، فرسوده
 غم، پر، در، غم، فرجام، درد، ناک، درد، آلود، دور، اندوز، دور، پرور، حسرت، اندوز، نشد، نقش، خراب
 بیاب، بیقرار، رمیده، برب، آید، بجان، آید، بلب، نفس، دون، آن، حننا، ترکیب، اظهار، خفا، برده، آید
 چون، جانها، جان، امیر، مزی، سے، به، روز، بهر، چو، کوئی، آن، بر، بهر، جانها، چو، کوئی، این، این، این، جان، این، این، جان
 آید، جان، آفسوده، جان، یاریک، جان، خشک، جان، سخت، جان، دید، جان، سنگ، جان، سوز، جان، جان
 جان، پری، و، جان، پری، آن، کنایه، از، شراب، سے، بکنند، جان، جان، بر، این، مد، چون، دل، فراق، جان، آدم، کو، خون
 جان، زمین، کلیه، از، سبزه، دمیوه، دگل، جان، جوانی، کنایه، از، دروغ، شیر، راست، در، گوشت، و، شمشیر، و، مانند، آن
 جان، آدم، کنایه، از، خیر، غریب، و، کیاب، از، عالم، شبر، مرغ، محمد، سلم، سالم، سے، این، حرف، نقش، کو، مژده، سنگ، است، و، کبار
 آب، خمر، گر، جان، آدم، است، و، نیل، شراب، سے، ای، جان، آدم، بهر، قصه، قاسم، تم، شود، و، سز، از، برای، تو، کلام، کشیده، را
 جان، من، و، جان، شما، و، جان، تمام، جان، من، و، جان، من، و، جان، تو، و، جان، تو، و، جان، تو، این، عبارت، را، در، جا، استعمال، کنند
 که، کسی، چیزی، را، کجی، بسیار، و، سفارش، نماید، که، این، را، بگوید، در، نیک، مخالفت، کن، حسین، ثنائی، سے، قطب، جهان، غم، کو، مرا، از
 محنت، روز، و، کفنی، تضاک، جان، تو، و، جان، مدد، کار، و، عشق، پانک، بزم، گفت، که، خاقانیا، و، یار، عزیز، است، صاحب، جان
 تو، جان، او، و، خود، بر، حال، الدین، سلمان، سے، جان، شیرین، محنت، این، شردن، پیش، شما، و، ی، سپار، جان، خود، جان
 شما، جان، و، خواجہ، شیراز، سے، دل، خراب، میکند، دلدار، را، بکنند، و، زبهار، ہی، سستان، جان، من، و، جان، شما، و
 جان، در، یک، قالب، بکس، زن، کنایه، از، کمال، محبت، و، خلاص، کو، با، تاج، و، یکاکی، کشد، و، عرف، یکان، و، قالب، گوئی، لیکن
 مستجب، ان، یا، تہ، نشد، تا، اثر، سے، پشت، و، در، نشان، است، یکسان، چون، در، تہای، کتاب، و، نمیشد، ثنائی، کو، بسم، جان
 در، یک، قالب، اند، و، پشت، سر، کار، که، باشد، رسم، بیکانی، و، پیش، مد، چون، حرف، مد، نم، جان، در، یک، قالب، است، و، جان، در، میان
 کنایه، از، نهایت، حیران، و، دستار، که، تا، جان، مضائقه، ندارد، و، با، لفظ، در، سخن، و، جان، و، نیز، مستعمل، مہر، سے، سے، چون، الفت
 بر، کس، ندارد، در، میان، جان، ترا، و، در، دوش، چون، حجم، وزن، ایام، از، جان، پر، گران، و، بیاسنے، سے، بقصد، با، چو، بند، ہی، بر، میان
 تیغ، و، کرب، تیغ، تو، ام، جان، در، میان، است، و، کمال، سہیل، سے، ای، عظمت، با، و، سب، طریقی، بند، در، میان، و، بغیر، زبان، تو، تیغ
 نہ، و، جان، در، میان، و، نقلی، بالین، سے، این، چه، نسبت، است، کہ، با، هر، کہ، ہم، جان، میان، و، ضم، جان، خود، در، می، می، ہم، باشد
 جاندار، و، جاندار، سلا، صدار، و، لک، میان، جان، و، فوت، مدد، زنی، در، این، محلا، است، جلای، طباطبای، در، مدح، با، و، شاه
 آورده، بیکان، محنت، جان، در، نفس، چون، جلای، ناگمان، رسیدہ، جان، عزیز، یعنی، قسم، بجان، عزیز، جلای، طباطبای، سے
 یار، عزیز، ہی، کہ، کو، و، نامش، ایمن، و، جان، عزیز، است، کہ، بود، جان، عزیز، م، و، زب، دو، سال، است، کہ، نفاق، عزیزان، و
 خود، شد، سب، از، عزیز، پیش، نیز، م، جان، کندن، از، مکان، چشم، و، بیخ، نسبت، یعنی، نفس، موذی، را، ہمیشہ، در، شکنجہ، زکام
 بودن، و، محال، نسبت، کہ، شستن، و، خود، در، در، است، حاکم، و، جاندار، مطلق، حیران، سید، حسین، نژادی، سے، کہ، چو، کف
 شاه، ہی، از، چاہ، بر، تن، شود، و، کہ، عوام، مورث، از، خاک، جاندار، شود، و، مسود، مسلمان، سے، شگفت، انکہ، با، خصم

سزا کی سے این کی سزا کی شایسته تقدیر و جان جان تو

زنده ام + توان چنین زیست جانوری + جمال الدین عبدالرزاق سے بخار او بھہ عطور میں او بھہ مر جان + وحیت
 او بھہ سب و نبات او بھہ جانور + والد ہر دی سے سگن ہی شدہ جانور + چون عرض از وجود جو ہر + سعادت
 سے تمام جانور از وحش طیر و باہی نور + کہ بر خاک نشدند ز بجز او آفا نش + بر ستری سے خالد و بی و صغر گشتند
 جانور + در سخاوت تازہ کردی رسوم پاکستان + نفا ہی سے وزن جام آن تا جو ر شبنوم + دود کزین
 جانور تر شوم + خیر الدین فارابی سے ز اعدال بر حکم جانور گیرد + اگر نوک قلم صورتے کت نگار + جان گش
 و جان شیرین و جان نگار و جان نور و جان آسوز + و جان نور و جان پرورد چون مدد و جمال و خراب و نور
 و آب و جان سپار و جان شاد و جانفشان و جان برد و جان گذار و جانفرا + و جان گل و جان شکر و جان
 سرودت و سین گنا پندار و زایل است زیر آنکه سگار جان او میکند طاعترا سے پر آری کشم از غم جان گل + با ہم رود
 بر پراخت دل + طالب طلسمه ولی جان بر نی یا ہم ندست تیغ زگانش + و در چشم او پانہ ابریزی نیم +
 صاب سے با حدیث لب جان پرورد + بوی گل چون نفس پاد است + در جابی سے بادشاہ و دشان
 جان نگار آس جان + آنکه نانش بزبان زبا بچوان خوشتر است + چه لذت نشدن فوای جان پرورد +
 ز عطری کہ توان دود و سب بر دیش + اسیری لایعی سے و بر دم در کام جان پرورد مدام + اشتراب بخار جانفرا +
 نورش و بوی سستی بر بوم برگیز میان + پس چشم دل نظر کن ای جمال جان فرا + احسن جانفروز تو بنید عاشقان
 در آید جانفرا رخ خود این نقابها + بز نقاب ای روی جان افروز دوست + در واد است روان اسے طبیب +
 بر کشفه دل زنده از پرور جان نوری او + انجان دل زنده را بر گردن است نیت + جان بردن و جان برد
 کنا پندار محفوظ دست استادن نفا ہی سے بجان پرورد و کشته شاد + کشتن گس نیارودہ یاد + جان گردن
 و جان گزرا کنا پندار پاک ماضی نفا ہی سے بر کس کہ جانش آسوزم + ہمہ جاہش در سکاہن نرم + جانان
 بر سپرون و حیات پرورد و اسان و کشیدن و باضن بینی دون صاب سے چون شیخ اگر شام کریم جان
 نامطم بعدا نسوس سگگاہ سپردیم + چیست جان تا پیش تیغ یار توان باضن + سہل پیش پیش سب زندگی جان
 باضن + خوار پیشیر از سے و صوم کفیش قیمت بے دیار تو + چہرہ نیارودہ جان بر شام چشم + و حدید
 سے حدید جان کشیدن از ان بکہ پیش خلق + یکبار کس نفس تر سبند عاکشد + جان در جان کس کردن کنا پندار
 جان خود خدا جان لو کردن جبرین قیاس جان در با کس کشیدن و کین در فشانان و باضن سید حسن
 نوری سے بجز ز چند نواہ است یکیش بر بردیم + بر نام تا کم بگرد جان خویش مد جانش + شیخ شیراز
 سے دست من بیکر کہ چارگی از حد گنبدت + سمرن دار کہ در بای تو زرم جان + طوری سے خوش آنکہ نقل سازم
 لبهای می پرستش + جانی کشم یا پیش جامی کشم ز دستش جان در تن کس کردن کنا پندار دکافی و اون جانفرا
 و باضن از چیزی لازم نہ و حدید سے از نفس اب روان جان گرفت + راه سپر چشمه جوان گرفت + صاب
 سے از دصال و پھر نوز نیا جان گرفت + دست خود بوسید بر کس و این یا کن گرفت + میکند جان در تن
 امید عمل با وہ ز نش + روی تشناک خون و وہ می آرد خوش جانش بر آید جن سیکردہ باشد یعنی در سکاہن کار

این کار به محنت و تعب بسیار حاصل نه آید بلکه با شدت محنت خان در محاصره حیدرآباد آورده باقی ماند و آن کجا می رود دست
 خیم هم حکم است چنانچه برای محافظت میگردیده باشد جان درین رسیدن بنایت تنگستوه آون میر شمس
 تا تو از چشم لطف و برینتی جان مردم رسید و برینتی نه جان بر میان سخن نه جان کنا از آماده شدن برای کار
 بر سنی سگری بر میان جان بسته جان کردار بر میان بسته جان کنا از آماده شدن برای کار
 تا شوزی ز چشم عشق نیابی تو خلاص جان طلب آمدن در رسیدن جان کنا از آماده شدن برای کار
 بر برگ بودن مخلص کاشی سے پاس دولت صبح کی با خواب حجت میشود به شمع و ایم از بر سنی تاج ز جان بر سر است
 اشرف سے بین نه لاله ز شوق تو دن بر چکر است جان کنا از آماده شدن برای کار
 لب از صفت تو آمد رسید جان کنا از آماده شدن برای کار
 من غم بچه کار خوا ہے کہ شیخ شیراز سے میں آرسندہ سخت کس نہ نیست کہ کلمت جان کنا از آماده شدن برای کار
 مگر نیست جان طلب آمدن در بندگی نیست عمل است جانب طرف و کنار جوانب جمع و گنار در حایت و اما و
 در اعانت چون جانب در و جانب کسی داشتن دنگا داشتن و جانب گیر و جانب کسی گرفتن و خود گد اشتن
 در کار کن تا نیر سے نید انم چه مجاز است کجا چشم سپه دارو جان در دنگاه و جانب دشمن گنبارو جان کنا از آماده شدن برای کار
 تبا نسری سے کسی جانب شمار و نگاه جان در دیده تم نیتے سوی دست جان کنا از آماده شدن برای کار
 و خدا داران جان کنا از آماده شدن برای کار
 گیر است جانوری سے جانب خود را فرود بایگذاشت جان کنا از آماده شدن برای کار
 جانوران و جادو اند و جادو آری همیشه پاینده خواجہ جمال الدین سلیمان نیشے اگر چه صحبت عظیم است لیکن چه چیز
 سخا آفری جادو آنی به با لفظ تا نیر مستل فردوسی سے کہ بیدار دل شاه تو را ان سپاه جان کنا از آماده شدن برای کار
 جاہلی کار کے کہ کار و جاہلی ہند از عالم صدق کا شیخ شیراز سے جو جاہلی کسی در جهان خوار نیست جان کنا از آماده شدن برای کار
 جاہلی کار نیست جان کنا از آماده شدن برای کار
 تو آرام بغور پس نہ آرام جان کنا از آماده شدن برای کار
 ز کلمہای بانج جان کنا از آماده شدن برای کار
 در آن لفظ کا مستدرک گفتی علی بیک علی خراسانی سے در انصاف کہ دم کہ سایہ پروردوم جان کنا از آماده شدن برای کار
 مرا جان کنا از آماده شدن برای کار
 بود چون جان کنا از آماده شدن برای کار
 بند و ستانست و ابل ایران خردی و دم جادو جان کنا از آماده شدن برای کار
 چنانچہ از این آبروی معلوم میشود جان کنا از آماده شدن برای کار
 سے آن زمانم کہ حسرت نان بود جان کنا از آماده شدن برای کار
 بجای خدا ان است جان کنا از آماده شدن برای کار

دشمن در آن وقت از آن وقت

۱۵۰

در طرز استعمال و بیفتی مردم در خاک چنانکه حکم کند بر کسی جا خالی به جای دیگر موداج مصلحتی است
 بهر گون تر فرغ خاری به از روز که جای دیگر است میخارد به جایزه عمل و بخشش خویش و با مصلحت مودیان و فرمودت
 انبی است که بر کسب اعدا و بدین طریقی که کشند آن علامت محبت باشد و چند در غیر اینها مثل ذکر سه برابر نشان
 ستاره ترکان به چون جایزه است عقود نیز این به سید حسین خالص به بعد از ذکر یکجا در حوضت بیرون به کاوشش
 کرده به جایزه زهای را به در شانی مکتوبه که نظم و انضام در پیوسته بهانه ششم ز جمله جایزه بهتر گرفته است مع
 لخواصه چیا کردن با بفتح بیاز خود را به پیرسے و اون از او دست و در این خصوص مصلحت خوده خانه است و در کجا
 هم مستعمل حکیم الملک شهرت سے از ساغوی که چشم خود در دستار بخش و اگر بر عریب بنده باشد چه میشود به نوبی غیبی که
 سے نوبی بیاد که در مدول بگنجدیم ما به این نام عشق با برینان چیا گم به چایها بکار نیز آمده ماست شاه سے ششست
 هم ششیا چیا بیا گویند به چه حکمت بیا سچ و چیا نیز نیست به چه با نظم و تشبیه به بر این و کله در از صفات است
 امر علی سے درستان چیه دروشن شش آفتاب به یوستین کم که بنروز در و شاه را به چه دروشن کنایه از
 آفتاب چه دروشن شش ماه کنایه از بنروز و شب چه بنروز میخ کنایه از آفتاب و شب چه بنروز میخ کنایه از آفتاب سے
 بدولت خاکدان بیرسنه در این مکان دروش و درین درگاه بر هر چرخ سایه چه سلطان را به چه بیان دو ابرو
 نما چیه چیا به اکثر جمع و غار سپان یعنی پیشانی استعمال نمایند درین ظاهر است که چه سپار لوح پرودین از ششبات
 اوست یکم سے طرح چه بخش کلک به الله به نوشته بر علی بناری به بر نوبی سے آن بت که بر خاستش نقش
 به ماه اند به اند تصا پسیم برنت برله اند به با عارض چون نسرین باجهت چون پرودین به نسرین که اندر پرودین
 کله اند به چه سر خابردن کنایه از کمال قوت و دلادری مناسب سے و کف عشقم جانزوده در میدان رزم
 شیر مردان را نیز ترکان چه بنیاریم ما به جبین شفیقه بنی طرفت چه از دو جانب ابرو اجهان چون بختین جمع خیار
 یعنی پیشانی استعمال کنند در شمار و سخن خذ از صفات و کعبه سهل میخ ششتری از ششبات است دریا لفظ
 افشانه در ذوق سخن مستعمل پسین در کلین داون گذشت طالب سے که در راه نوبل بارود وین افشانه هم شش
 به بر نام جبین نشان به سلیم سے بر ترجیح جبین او شود به چایند به شام چه سایه انکار پس دیور است به یکم سے
 آب در دیده آینه خورشید ارد به آب و آب که دران مع جبین بیابند به نوبی سے هر دل یعنی پوسته میدرخند
 در بر تو جینت چون خرماتی به خواجه مال الدین سلطان سے هر که او نام تو بر لوح جبین که نشان به کادر بارشش
 چه ستنه هر چون زرنده است به جبین ترار از عالم گذار بیدل سے بخاک خفته دام تو افع عظم به چو سجده
 که فته راه بر جبین درارش به برودین جبین به جبین ۱۰ بخش جبین ۱۰ زهره جبین ۱۰ آفتاب جبین ۱۰ مع جبین
 روشن جبین ۱۰ عبد الواسع جلی سے بارخ چون آفتاب به برودین جبین به با بری چون یکنوی ای بت نسرین نوبت
 افضل ثابت سے و لم در وصل آن بخش جبین کم میکه بخودا به پوسته بر دانه با ششترین کم می کنه خودا
 جبین گرفته ترش در اثر سے بخش جبین گرفته کن عرض جلیج به ای نایله کوب دری را که بر نیت به مع
 التوفاتی حیرت بالفتح در اول بانج و حسی در صفت بانج و ترسه جدا خبر و تانی کاخ و نقاش جبین به حیرت

افزاید بجزرت افزین بر افزین + مع الدال جمله جدول باقریب صورت و دوشمی و بالفظ استثنی و بالفظ استثنی و بالفظ استثنی و بالفظ استثنی

کمی در نزد کوه صحرای کوه انوری سے قدرت باقران جو برشت جدول زرد + گویند علامت عالی سلم است + نیست
 صافست ملک تنگ حافیت پے پشاه + زین سبب خطان جدول دارند باد پور انبا + جلال اسیر سے ولم بلالہ و گل
 بے وقت جدول دارد + بیمار دالم ازین پیش عمل دارد + جدا بالفظ اتفاق دن و کرون مستل شرف سے در اتم
 ای سپر سنگل دیگر چه خوابی کرد + جیدان در برم کرده ازین بتر چه خوابی کرد + صاحب سے می کند و بدیه معویب
 روشن خاندرا + نوزیر سفت پوی بر این جیدان فادہ است + جدا کجند مقود تا نیر سے ای بکر گرم شہد ای تو
 جدول ما + مخصوص جیدان گانه چون قطره باران + جدول بوزن جدول جوی آسب جدول مع بجای از نوزی سرد
 آہنی کہ بدن خطو کشند و نیز خطو کشند بکشتہ اشرف در تربیت باغ سے عین چون بیاضی بوی بیل + در
 جدول یک بخوبی بل + و بالفظ کشیدن در سخن مستعمل نظامی سے جو خطش قلم را در آفتاب + یکی جدول نمک شکر
 و جید سے گرفتہ بر تور خسار توور سانوی + جدول نور کشند چون نرہ رنگهای مرا + اشرف سے خوابی کہ آب رفته
 ات آید بجوی باز + خود آتش جو جدول ازین صفر بکنار + جدول ورق پر و دقات جوی خشک چه قرق در زنگ
 تر کے یعنی خشک است تا نیر سے ز شیع بوسه جان شد کہ خط لاله رحان + بکر و صحت رخسار جدول قرنی است + جدول
 کسش انکہ بر صفات ثبات مثال آن خود کشند طاهر و جید سے از جدول کشم باغ دل حزم است + از نوزی ایم
 چشم تم است + جدول مسطر و جدول تقویم کنایه از خطوط مسطر و تقویم کلیم سے شد از جدول تقویم کنایه آب روان
 کہ در طبیعت مثال اگر اثر در بار + شیع از سے نام چون ساز و حدیث بر شش و شش رقم + می شود و جدول مسطر
 روان آب طلا + مع الرار الطلحہ جرحت بالکسر مطلق زخم جراحات مجمع فارسیان یعنی زخم کنہ فاسور
 استمال نماید خسرو سے نقره شونت جرحت میکند + سلیم سے صبا از چین زلف لاکر سوی چین آمد + کہ بر
 شک زخم لاله لاله گل با جرحت کرد + مومانا و حشی سے از نظر فادہ باریم و در نیا کشت + از نهای شیخ استنا
 جرحت باشد است + جرحت خندان کنایه از زخم تازه کہ بنور الیقوم نیافه باشد جرحت دیده زخمی خند
 فادہ قی اورستانی سے ولم زان عین بر میگزید + جرحت دیده از بر میگزید + جرحت نهادن از حشم بیادون
 بر پیاجی سے چه رتھا بود اتم کازید در برم و لبر + اگر چه بازم از نقره جرحتھا بندرول بر ای ببول من - جرح
 بوزن حصر یعنی شکاف شکاف زیرا کہ جرحت عموا و شکاف زمین مثل آن کنہ خسرو صادقین و اور عرفت
 بند پیر گویند باقر کاشی سے آینه خود ترا مویا ناز خود + سننی کہ در صورت او جرح آینه + جرح با نفع بن کوه کانی
 الصراج کاشانے لفظ سے سخن سفق کنند بیار ظلم + کہ لاله زار و ضیف و کذری جوی جرحت + طبری سے وہ کر وہ
 جبر و شکیب در شرف است + مندر شق جهان مکر جوی و جرم + جرح میکند در جرح زخم ما + نوا کز زنج تو در ج
 حرکت ایم + جرحت گاه و جرحت کزین و جرحت دست هر کدام سوخت پسین در برتن کردن جایه کدشت
 آتی سے جرحت کزین را برم بکنار + میرزا مغفوت سے اول حکم جرح حکما نرکان کہ بود مشب + کہ سبیل کرد
 سبیل ای شکم رو در بار + جرحت مسیح کاشی سے جرح سایدی خیم از لکی سبیل تو + در گز خود نمی نیست

نیست در جزوات من + بنای عاقل بر عادت و عادت و اشتغال نیست بر حسن برون کس ازای لیکن این است
 نظامی که سه نیتل در آمد بر حسن باوری + یک شمشیر خون از دم که نامی + اینها قاری معلوم می شود و این نیتل
 که نزد بعضی جری نیست که بر اطرافش آن تمام نهادند تا نرفته ای چشم دارند و گمان نیز گویند پس این شکار یک
 است و درای آن که شایه پیاله می باشد و شایه نما دارد و می توان گفت که اینها میما ذوق کفای و خردی طوطی است
 بر حسن بزرگ کلان پشه دوری آنچه خرد بود و غرض شایه نیست که همه سازه چک بوزارش در آمد که ای شمشیر اما آنچه
 مد استوار است بسیار معلوم شده است که جری نمی مطلق خیر نیست که آواز در ده آن انواع می باشد که بر صورت
 پیاله سازند و گاهی صورت کوی پروازند و هر دو نوع از روی بود چنانکه گشت و گاهی بصورت نماد بر شکل
 سازند و به چنگ زدن آواز دهد و این یعنی بصورت آن صفت نواز بود که معمول نموده است و خان از روی میفرماید
 چرسی که در ولایت برای ساغات میزند و شکل جری بر رسوم بوده و بشکل کور نموده استمان که خود کنز ارباب خوانند
 نیز تقدیر نامه آفتاب و کل بچیز جامه و مانند آن از تشبیهات است بیلمه بر قدم در ده کفش خطری در خواب
 است + چون توانه جرس غنچه صدا کرد بلند + وحید سے دلیل گشت گپهای کاغذان این پس + که نیست در جرس ماه
 آفتاب صدا + جرس زدن با آواز در آوردن آن در نظامی سے بعد ریخ اول کیفیت منبزم + به آن تا از چشم
 ای زخم نه جرمه جرمه سیه جرمه جرس که بلکات نازی کنایه از جرس کم آواز جرس در کنایه از می
 و شاهر جرس کوزه همان کوزه که بشکل جرس می باشد و غزه کل پسته که در نوبی برگ بود و نیز چند از میاش غنچه
 باشد از اهل زبان تحقیق پرست جرس بر محل بستن دور کلو بستن کنایه از تهر سفر کردن پس منتهی ما گفتن
 با و نیز غنچه زده شده از نظامی سے چوبانک جرس آمدن پایگاه + جرس در کلو بستن از روی شاه + یعنی مستور منبر
 بدیاری چیت تقدیم خدمت با حوره دور بعضی نسخ مصرع اول چنین است + چوبانک فروش آمد از پاس گاه + و حذا
 صاحب سے بر سفر کن درین زودی دلیل روشن است + اینکه از ششم جرس بر محل کل بستن + غالبی سے
 جرس منبزم محل کرده خطرناک است + چوبای ناکه درین ششم صدای + جرمه با صم یک آب شام کوفی
 الصراج یعنی ظرف شراب مثل شیشه و مرا می و پیاله نماز است حضرت شیخ سے شیرین بان جرم می لاله گوی کنند
 خون مرا جرمه بر استخوان کنند + چنانگی گیلان سے جین کنه چوبی به کیفیت دارد + یکی جرمه زودیز خون
 ماب مرا + سنج کانی سے زفت از خط میاد و میر منصور + تقریر که بخورد تمام کشید + میرابی سے دریا
 دریا پس لیت داد شراب + نے داده تمام گشت ای سیراب + هر چند کشم جرمه لم ز نشود + چون تشنه بی
 که آب نوشد در خواب + ویرین تقدیر قلیط بعضی محققین بر شعر حضرت شیخ که جرمه بین منی نیاید + هیچ باشد و با حفظ
 کشیدن زود سفیدن و خوردن و زدن در بخن + نشانان + دوان و رسیدن مستل طالب تهی سے
 ما صوبی طلبان صوفی صافی تقسیم + جرمه بر صبح نشان لب بکاره ما + خواججه خیر از سے اگر شراب حور سے
 جرمه نشان بر خاک + از آن گناه که نفسی سید بفرچ پاک + حورنی سے در زود زخ زخوق جرمه کثر زدن
 بر لب که قر زخم حسرت نموده اشمن + صاحب سے در برده بران جرمه که چون ابر کشیدی + یکیک ز غدا در

نشان در کل گروه عرفی است این جوهر نیکو نفسی و عمل در شورش درین نغمه که این جام از نخل و عسل و نباتی است هر دو می
 و زمانه است که در این جوهر نیکو نفسی و عمل در شورش درین نغمه که این جام از نخل و عسل و نباتی است هر دو می
 شیشه طبرستان است در هر چه تاثیر کن و سانس آن شود جوهر همین جوهر کوشش یعنی سلطان است
 بر رخ شاه عالم خاکروب و بزرگ است را لب عوران جنت جوهر همین جوهر شکر از سدا و کلاتر خاک کوشش
 پالوده و دشمن دل سیاه تو غرقه بخون چو لاله باد جوهر برین جامی باشد تا در چه در دوران و قسم بود که چنگ و بزرگ
 با کوچک دارد و شربت و غیره در کوی اطفال اینند و بزرگ زمان در جام آب بسوزند و یعنی جوهر همین نیز آمد و در جام
 خون نیز یعنی خون و سخن حسود است چنانکه سندی جوهر برین آب است که می شیشید مثل جناب دیگرند جوهر درین
 طریقه که دران جوهر شراب نیز در خاقانی است و درستان تشنه لب را بر خاک و از نسیم جوهر دران یاد آورید و شش
 براتی است از بی جوهر و انکس تو و طینت آدمی مخالف شده چنان که در دسترمانند که از میت مذکور خلافت نمستی
 مستعد می شود قابل حرکت با فتح حلقه مجلس شکر کاشی است اگر میت سانه برگ نوبله با پاشیده حسن کل هر حرکت
 خوبی و دور که کشنی گیران که از او زرش خانه و تعلیم گاه و تعلیم که نیز فرزند بر نجات جناب مطرب است جوهر که دیده
 حیرت زده و محشر کن و تازه کن زهر مرادش عاتقی مکن و قابل اهل الاین لغت نبود و حرکت در آب که در شور
 حجت نبود و رنگ خون و کاف فارسی حلقه زدن لشکر بر پای سنگ مراد است حرکت جوهر که بیخ اول و کاف فارسی
 نوی از شکار و انچه است که لشکر پان گره صحرای حلقه زنده تا صید بر زود شیح کاشی است چشم اهر در حرکت دارد اموری
 عقل را و حدیثی که بود و جل شدن در حرکت من و تبرکی فرغ خود است و حرکت پهلوانان و بعضی گویند که پهلوانان
 با هم کشنی گیرند و از او عرف نهد اکاباره خوانند و این ولایت و در برابر که حرکت در حرکت مراد است پاشند
 در وقت که حرکت یعنی مطلق صفت حلقه است خوانند و دران پاشند و خواه سایر حیوان نیز چرخه و چرخه و گویند نوی از شکار
 که متعارف است اسیر است بران چشم تو دارد و زرشش فن با و زجر که هم است اول طبعین با و خطری است
 عقل از زنده و غیسل طبعی و بخت در حرکت عبید و خدمت و چو بخت کند کار بر حرکت تک و در این ملامت غران جنگ
 محسن با غیره که اموری بین و در حال حفاست که در حرکت چشم جاودی است و نیز که شفت سینه شرف است
 سرور حرکت شاهان جهان شاه بخت و صفت مومک شیر دلان شیر خدا و خطرات است اگر با این صفت نرکان شکار حرکت
 کنند و نزد که تر کشند نوی برین نگر طالب کلیم است بر صبح عبید گاه کوشش و یک دوره در حرکت شکار است و در حلقه
 مجلس و درین حرکت بدون طالب آبی است اگر زان از صوم تا تو نام و این بیکه در حرکت بی نام و جرم با کسر شد
 و جرم صبح و اطلاق ان بر علویات و سفلیات هر دو است چون جرم خاک جرم خاشاک جرم چشم و جرم قرانوری است
 جرم خاشاک را از ان بد شرف و کاب در پیش بر بردارد و زمان تو خواب بعد از با در جهان و تا جرم کلیم
 شرف از نسل آدم است و باضم گاه و بالظنه اوان مستقل نظری است از کبر برد اولی کس نبوده و تحت است
 جرم بر آفر نبوده و جرم و جرم از اجزا که از کما نیز در سبانه طراست برابر جرم که در آن کف شد و از زاده
 پیشمان پیشانی من که و جانی کیهانی است بهر خوشی و خوشی و نیکوای که که در آن جرم منی قله ان شیب

میت . شکر بی برهلی سے باد ہر دم عیش کرد اول سچیا دنا + خون گل خواہ ہزار از گوشہ بستن با ...
لفظ نہایت بنی غرور سے بر سفرہ شہدیک گوناگون باد + چون خشک باد مان ز حد افزون باد + جو سے
کوزہ کار کشند از پے خبر + از پیش جود که تالیب یحیی باد + جود + انصاف کشید ز جرات و جود پیرند و
دند باز خصوصاً طوری سے اندر چہ باز ناوک تو + دشمنت را عقاب یحیی ہم + ملاطفت سے چشم شوخت
جودش این است گر بر سنگار + نیزند ہر دم ز نرکان بانی ہر روز آفتاب + دفا سیان بخشید و دم
و شخصیت آن در جودن تا بیغی جہدنی کو چاک کوزہ دل ز نرگ بریدہ ہفتہ استعمال کنند تا نیر در تعریف ہر
سے بگرفتہ زمین ترک تازے + ہر چہ او چو شاہ بازی + نہی است ز بگر بگوانہ + با بی نہ ہر روز خانہ + ستانی
کلو سے سخن سوز کز بند باری ظم + کلاشہ از ضیف و سخن جوی و جودت + ہر ایک شغای و طلب پس سے
چہ بدادہ کہ او ازین پیش کشند ہب و دیدہ است قدیم دوران + جود با نعم زمین ہب شہرت الدین برو سے
و در نظر نام آورده با سنگ محاصرہ جود بستہ دست شہی عت بیگ بر کشادہ جودان با ترکیب روشن ہب و خبر
علیہ الرحمہ در سبب الاچار کہ با عجاز خندوی شہرت دارد جودانی استعمال فرمودہ پس از عالم نقصان و نقصانی و یاد
و زیادتی و خلاصہ خلاصی شد مسلمان سے شد ز شوق جودان بخت یحیی ہب + و در نہ با و از چہ بہت یکشدہ شہر ز جود
چریدہ با قطع تہا و در حساب جود جمع یعنی گویند فردی کہ در فقر خانہ باشد و جود در تعریف قلندر سے کلمہ بل او
مستاد ام + ہر دم زمین چریدہ است دیوانہ ام + ملاطفت سے طرا کہ در شش از ہویای خط + ہفتہ اگر کشند
زود جودہ ما + کمال غنہ سے ناکی بوند از تو در تقاس کمال + چون کل باوراق چریدہ ز صبا پوشیدم + غزالی
مشہدی سے یک قطہ دوزخ نہر جیح سیرم + یک فرد از جود عقل مفردم + دینہ کو چاک کہ قلندر ان دارند
و چو بے کہ حکام تہن ز بر سل میت کہ از دوازہ عصا قطع عرصت محشر نہ درین طریق اما بہت تاثیر سے
ز قید رک شود زود و جود کم آزاد + ز چوب کدی گر جودہ قوی + میرزا محمد الزاق شہر تہری سے ای سیدی
کہ طبیعت مایل شور شان است + در من علاج و دقت جود جود من است + از ضرب جود جوی خالصی سے
چو بے کہ نافع نت جود بدین است + جوی دلیران عہدیت گویند غلانی بر سا جوی شہد یعنی ترک شد
و بار از جود خود کو تاثیر سے ترغیب کرد آن لب میگون بر سہم + نامی خود و عاشق میل جوی شد + چریدہ رو
تہا رو ملا حشی سے و حشی ام و چریدہ رو کہ عشق مقصود + چہ در قاشک دہا پس قافلہ نیازا + جود گشاہ
نفا سیان یعنی تاوان گرفتن استعمال ناپند درین مجاز است خان از و میفرمایند یعنی تاوان جودانہ است نہ جود
و درین مامل است و اول ہروی سے نہ است گر چہ نہ ہاش از در پر گو + اگر جود کہ بجواب نیسان را +
مع الزار التاری جود با نعم و نعت عرب یعنی بارہ است و در فارسی جودان ہرہ ظاہر مختلف ہیں عربیت
و چون از اصناف ناپید بچری بجای ہرہ و اولیست و گویند جودہ ملامت و بچن جودیدن و جودان بر تقدیر
رسم است یعنی غیر رسم است لیکن با صاف مستعمل نیست یعنی کجوت است چنانکہ کوئی اندک مردم جود غلانی
سے جودان از سخن بر نشام کلی + بران کل ظم نامہ چون بلی + جودن و جودہ جود بر جود کہ لازم و لایفک شہدی

سه پسر و گوی شمره بهار از گیاه ها چون لاله جزون شده بخت سیاه ما قبول سه در جامه نهم که ز پهلوی قاضی
 جزون خود ساخته لم و لوق کن را و جزون زمان قبول سه بر هر چه نظر فکری نکرده گران است و جزون که بقدر درین
 جزون است و جزون با فتح فرد خزون آب درینا باز گشتن آب و کم شدن آب خلایق و ابا حفظ کشتن مستقل
 حای خریف مشهور تخلص سه مردم بی اختیار از خویش می ایتم نمود و جزون شدی نفس نند دریا میگشتم و مسیح کاشی
 سه گردون که بن طبع مقید کند و کونیک بکنین که بکنند که یک کف خاک من دریا بریزند و در جزون با تدریج کند
 جزون اصل به صلاح نهم اول در جمل لغوی سه جزون اصل سید آفتاب برگردون و بنی نهمین آفتاب بخت اولیم
 جزوناری پاره اش فکار سیاه یعنی خشم غضب که مبدار آن جزون است استقلال کنند درین مجاز است بشارت
 سه در بدن کافور کی با جزوناری کرده است و انچه برفت می می که است در عالم بنار و تاثیر سه اثر تاثیر اگر جزون
 نه تجش که کشش بیجا و جزون جزوناری کار مردم خام میگردد و کلیم سه چه بخت بی اثر است ازیک جزوناری من
 دی که شد کشتند که در کتبه خام کند و جزونان هم شرف سه آمد شوخ و بر لورق دم کرده در رفت و جزونان
 سیند را از یک گره بشید در رفت و جزون کشیدن و جزون کی کردن گنایه از کتاب علم کردن جزونان در او سخن
 غنی سه شب که پروانه پیشین لمن جزون کشید و شمع آورد و سواد الفی روشن کرد و جزیره بوزن خیره مرفع خشک
 میان دریا جزایر جمع جزون گفت آن دو قانس بده از صفایان فرادسی سه بازار گلانی بر رقم زجر و بی کار و بی مسم
 از تره بزرگ اسین الیله حبش خمر با فتح جزون در جاستن سه زمین گیری سلیم از صنعت بری یاد ایامی و در حبش
 جزون صحابا بود میداد و حبش حبش که کم و سستان در لغز اوان میگشته با و حبش کلاغ مدزشی است کشتی گیران
 که یک پای را بختند که گنبد بر در جزون یکبار از جابری بکنند چاکه کلاغ بچند داین اذابل زبان تحقیق پیوسته میرنجات سه
 بسکه از اش رشک تو بل داد و مرغ و بچند خال ز رخسار تباری حبش کلاغ و حبش یعنی بافتن صائب سه بخت
 نسیم صواب چشم با و ما بکنان بسف که گشته خرد حبش لم و شانی فکوسه در پیش طبع می تو ترک چراغ گفت
 پرورد که حبش صواب از و چراغ و شمع اثر سه در این دو کمان و در طالع خویش و چون حبش جزونم ز غیبش روشن
 در رویش داله هر سه که ده جاننده منی در انخرای علوم و حبش در آینه کاراکی چون فرجا و حبش بوزن صمدن حساب
 صحیح و منعی نما که در بخت بر تن می بختند آنرا لباس گویند اما آنچه بر مرغ پوشیده شود لاین مجال می نیست که آنرا حبش گویند
 نه لباس خواجه نظامی سه تینه شمس در صدهای دور و بر و صایان حبش ای نور و پس حبشای نور عبادت
 از حلهای نور باشد که انی اشروح دهان آرزو میفرزاید و این در نظر توفیق و تحقیق سبب مثبت بلکه اثبات نه است
 بقیاس چه در سبب حاجت یعنی جلده شده پس اگر گشته بین باشد استخاره خواهد بود در صورت تقابل و ظل باشد
 جسم بر جسمیم و سکون سین در هر دورای مهلات جزون که نم شمشیر است با این ملک سه که در دار الملک
 ستمت دار و دار که از نمید است ملاحظه سه نوچه جسم میرا به کلبه در شرف و از نزاکت جابرد دیده
 بهر کند و جسم با کسرتن جسمام صحیح نغم پرورد تر از صفات که است جسم طلعی جسم که ابعاد شسته
 باشد اثر در تعریف است سه از غیرت در ریاضی دان رسیده که حریت جسم تعلیمی شنبه و جسم شاور

تأدیر و خوب روی و سبزه کاشی به بجای لفظ جسم بکار برده و این خوب است از فواید شادی اشیا چنان بگذرد
 الا ان که نقطه خط شد و خط وسط گشت و سطح جسم و جسم شادی حسینا صوری و تره پند فیل به اگر بار جسم
 شالی کند و فلک طرف از پیشه خالی کند **مع نشانی المجمع حشون** بافتح روز شادی نام دارد و شایسته
 آسمان شش از صفات اوست **حشون** نسبت خوانان اول ایران گویند به مطلق لطیفان زمین را چنانچه است در فصل
 بهار به اتفاق بسیر باغ در برم نشا طار است در کلام علای فرها حشون مرسوم معلوم میشود و بعد از تره پند باوده شد
 سه دلم کشد در حشون خوش منترش و درین حشون غریب خوان شش مع احسن المجمع صبیح بوزن کبیر در کیش
 و خاریسیان یعنی سپید کجلی که کل یا میوه در نری آن گذارند و نیز بر پیش چنانکه صید و طبع گویند تا شیر به پستانداز چینه
 مل صید در کل طبعش و که صبا تو مشه لغز و کس بر روی ترا و چه ساسین صید خیری که به ان صید شوند شکل گل
 سوزی زلالی به زکل در خون مشه چه سایش و دل نرکان زبده شک پایش و چه بوزن و در روی منول
 کذافی اصرار و مشکین و مشکین نجم صفات است و با لفظ شکستن مستل یا صبیح صبیح مشکین است و دست
 چمن از نقشه است و چه قلم کنایه از داد و گویند آن سیاهی که در شکاف قلم میآید در روایتی آن سیاهی که بر قلم
 قلم بود و حسنی بنم اول و دوم پوشیده لام مقروح معاف کسور به مطلق و لطیفان یعنی بسیار بوزن و حسرام زاده
 جفیری نوعی از صید برگ خصوصاً بر خیز منسوب بحضرت عماد عالی به زبور بر کشوده شود جفیری باغ و بی روی بار و در
 گذار میگذرد **مع لفظ المجمع حجاره** برای مظهر قریه از بهرات زبانی است العارف باشد لاشاه محمد خجاری اهرود
 جرات بالغه است و این نسبت معروف است صنراط مریب آن جمله بفتح اولی و لام پسر ساده او که هنوز خطش بر
 باشد از اهل زبان به تحقیق پیوسته میریجات به ای جمله برتر نیازم و نیک تر نیازم و از این جمله تو هم
 شوند و پول پستان خره آدم شوند و کن از غریبه شادی مملک و بکره سرخ نم شوند و جفاولی به زبیران سگار
 جفون سیفی و ستان جفاولی از زبده نرین طرار **مع لفظ جفا** بافتح ستم کردن و بدی کردن و بافتن کردن
 درون در متن و در کنف کشیدن و درون و درین حسین و گسترده است شیخ غیر از سه بجای پدر بر درون این بند
 چنان سودمندش نیاید که بند و خواجه غیر از سه ما جفا از قرنه بینم تو بر زبانی و آنچه در زبده سب پیران طریقت بود
 چنانکشم و علامت بریم و خوش باشیم و که در طریقت با کافر سبت ریخیدن و برین جفا و نکت من آمد اگر نیک بار
 حاشا که رسم لطیف و طریق گرم داشت و کمال عجزه به کرم که از تو بر من میکن جفا و در سلطان کوشی
 کسی بظلم کارود و انوری به خدمت تو خنده بخوابم کنون و زین پیش با من از چه جفا کرد و کار و خواجه
 بحال العین به از من و اما سال که داد مرا به دست و این جودیده که تو بر من جفا کن و جفا کار و جفا کاره
 و جفا پیشه و جفا کفیس و جفا جوی و جفا آنگ و جفا گستره فریب یعنی هم درین مقابل جفا کفیس است
 شفع شیراز سه حکایت کنند از جفا گستره که فرماذی داشت بر کثوری و جفا زده مطوم بر منوسه
 ای عاقبت جفا زده فریاد شرط نیست و که دست غایب است هم دست حاضر است و جفا که مراد است
 که ه خان آرزو سه درین جفا که در کس جوی رنگ ثبات و که طفل نیک هم ایجا چون نام بر جایست و

این خواب جو کس من و خوری من بود ای بگریه سینه تابت از و کسی ز تو حکایت این دل کباب نارود
 جگر گرم کردن تکواحد الین اوری سے دل کم کرده تعنت آهن من است و سردی من که گرم کنی چون دل جگر
 جگر کشته کتابه از بسیار مشتاق که بنی الطقات جگر گوشه کنایه از فرزند جگر شام و جگر خای و جگر کس و
 کنایه از خوار و محنت کش جگر خواره مثل و نیز کنایه از بی رحم بستگی و بعضی از ساحران هم هستند که بزور فنون جگر مردم
 بخورند خصم صا جگر خفالی با کمال خجسته سے این جگر گوشه بیان شده که من اول کتم جگر گوشه پیش از شیر جگر خواره
 کس خمره قاعل قلعن سے و بخوی عمرو کر بایران کنده و در پهلوی او هند جگر خاری است به فیضی قیاضی سے از بانگ
 بریس بر نشان در و بی کن قدم جگر گشتان را و قاسم شندی سے لاریخوست که از خاک درت بر خرد و بر سر
 کونج قاسم جگر شام فتاد و طالب آبی سے پوشندی جگر خانی متن فرمایست و بر خون زن که در چاشنی
 رسویش و جگر در ببال کنایه از مرد ویر و بیاک در طلاق این الفطریخ بنامه صاحب سے در قبضه کردن
 شوم آن تیغ جگر دار و گرنجی ایام در سنگ دانست و خط مشیر یک شدن خالی سید را بر بهال و رانبر در شب
 تازیک جگر در تربت و تلاش تربت قرار جگر در سنی آید که نقش غیر است نقش بر پای او و جگر در بوجده
 در ای جگر و جگر کستره جگر آلود و جگر که از برای تازی و جگر کاف و جگر سوز و جگر بالا بر کدام سعادت سیر
 و جگر سے بیزار ناز و جگر سوز و نارم و زخم حشقت و کار و میر خور سے یک شب ز برای دل من مردم من شمس
 بشنود دلم چند صدف جگر آلود و طالب آبی سے طالب کل شکی که پسر مغرور و در دوین ترکان جگر کستره است
 بنامی سے از آن زبری جگر بار و در رشک پر دلی شرکار و خور سے میواند و در سنگی کار و بارگر را و برادر
 ترکان جگر بالا وند و جگر سوخته در وقت غمخانی سے مدد شکره ناچخته زابام بر آید و تا کار جگر سوخته خام بر آید
 جگر باز کنایه از خافت در سنده جگر عاشق خوف خوردن در سیدن طوری سے شود و کتابت نشان در و درون
 شیرازیم باز جگر جگر خورون و طاییدن کنایه از غم و خصم خوردن طالب آبی سے جگر محمد اگرت کار دل گو نشود
 چه چنان جگر خورفت کوشد و خور سے ز عشق لب چن خایم جگر و بیامانی سے از خدای خیر و جگر بند
 مجموع جگر کوشش و دل هم زانکه از انسان بود یا سایر حیوان و بر بسا و بسا و بسا خورته و کنایه از فرزند و بر خیر لا خور روی و جگر
 بند پیش زانجهان کنایه از اختیار عشق و کارون شیخ شیزب کس نیاید بخانه درویش و کو خراج زمین بلخ
 و یا تشریف غصه زنی شود و یا جگر چه پیش زانجهان و با تر کاشی سے در هشت تاب ستر هفت و کشت کجی ان
 رسیده و جگر بند پیش زانجهان و جگر کنایه از رنگ بیا که بسنی ز غصه کاشی سے در ششم تورگی خرا که در شب
 وصل و زهر حیم توشه طفل شک من جگری و جگر کا دیدن و جگر خورشیدین و جگر رحمت و جگر دیدن بر کرم
 سعادت درم درم خورشیدین بیا به طالب آبی سے بهر جابیل کا و جگر باذن ترکان و گریبان نگاه حسرت
 گرداب چون کوه بیدل سے محبت کشته اسهل است خون از دید و افشاندن و کاشق که اگر از دهن افشاند
 جگر نبرد و خوری سے با که از زخم جگر میزدیم و کوه بر شسته ترکان چه تراغ و جگر کستان و جگر گاه کنایه از
 سیننه لالی سے سینه زافان آه اشین بلی و در نازیم جگر کا هم بچکان و خوری سے پیش بر شیه آلوده میمانند

سه ابد و اربع هفت در جگرستان کشت است + جگر در برین گنایه در کمال قدرت و علیه کردن خواب و نظای سے اگر بر سر
 را دریم جگر + ندادم در ننگان و اگر + جگر که خورد یعنی چیزی نفیس را کلمه خواب و نظای سے کشت کم این شیرین کنی شیر مرد
 مردوران غم که جگر که خورد + جگر سوختن بجی کند بر اندام آمدن بر کسی + شافی نکلوه سے میں آن نیم که بر کسی فریب خورد
 توان نکند ترا بر کسی جگر سوزد + جلی جلی کبیرتین نسبت که در تمام اناس الحاح کوشت حلقی را بدست گرفته کجونی بی
 عبادت و حدت تی سے از لطفت میکش ز هفتان زده بسکتی + زمین طوری تازه چه مطلب جلی جلی + جلی جلی کاه جلی
 حلقی و گنایه از غیب زیر که سب خاریدن آن آدمی جلی جلی میکند منزه اصائب سے کجا در جلی جلی جلی جلی جلی جلی جلی جلی جلی جلی
 جلی جلی کاه است **مع اللام جلی** یا نعم و قندیه پرشش سترون فاریان با لفظ پوشیدن و کشیدن طبیعت نیست
 استعمال کنند به الین چاپی سے جلی زمین تنگ چارم را نیم شب بحرین اویم کش + شیخ شیخ زده زمین مال از کسی
 چهر است + خرد جلی طلس پوشد خراست + جلی نرکاد استی نیمه سحر کردن در دوان شدن میر تقی میر جلی جلی جلی جلی جلی جلی جلی جلی
 در مشتری که در باب زرا که گفته سے جرشد کاه زمین را با از پیش + زمین نرکاد است از غم جلی خویش + تاخیر سے خیر بر کاه
 بنیدوز خیالت جلی خویش + هر کجا پای خیل خرد طاقت + اصائب سے زمین کجا جلی خویش نسبت تا مردم + بخود
 قرار قامت درین برانده بند + جلی بانی بیای خادی دنون بجائی رسید و جلی آب و جلی دروغ سبزی که بر روی آب
 بند در این فعل را جلی استی آب گویند قوی زدی سے انکه زدی کا فردلان دارد لید پوششی + اخرا در اندت خورش جلی بانی
 کند + نکارین که در است جام سخته دید + شش گرفت کجین جرمه نماند + ماز خانه بودن که انکه از خشم + جگر که خورد
 رو که جلی بانی + جلی خوردن آب بر خوردن از عصبه کار خود بر آن کوسرا انجام دادن از او در جمله به به بر بر آن گویند
 فحقی اگر بکار کسی نیاید جلی خوردن آب می تواند کشید زایل زبان بچین عین تاثیر سے در بصیرت توان از دغنی کز بود که
 برین خوردن آب ستم جلی خویش + جلی در محاوره که بوی است که برود و غلی و گوارا کشند مشرف و در تعریف در یادستی
 سے بغرض با دبان نرکاد + نمایان چون جلی گوارا + بنیم بول و فتح دویم مصنوع جلی خودی سے برفته پوشیده
 رویان و جلی + عاری کی در میان جلی + جلا با کسر سر بر با سره است مخصوص با لفظ المد برودن و از خان
 دمان برودن کردن + شدن با لفظ جلی پیش سر با لفظ کردن و دادن درون + و گرض و سخن مستعل
 مخلص کاشی سے لبکه ارباب طبع را تو انم دیدن + چشم از آن به پوشم که جلا میگردد + صائب سے ماز در حرفه آینه
 مار جلا دادن + شور و سورا عالم هر که رسوا میکند مار + با دل روشن زمین در آستان نماند است + صورتی دارد جهان بدل
 جلا نرفته است + سواری سندی سے چون داری خطت و نور می + هر که در آن رو که زمین جلا + ظهوری سے غرض
 که بر سر می نرود جلا + مقدم نشین است چون تو تیا + مخلص کاشی سے ز جرح جلی وطن کن مخلص + که در زمین گرهان
 دیگر نیست + جلی کیفیت روح با جرح مشرف سے رنگ شش حسن را کفنی دیگر + با در خوران در جلی کیفیت
 نهاب است و پس + جلا جلی نوزن خویش خری است تر من شکل که اندوی سازند و مطربان از او در کوه خود تعبیری
 گنایه و کاه جلا از دایره شمال سازند و مطربان جاب طوری گفته و نیز از زبان خد کاه جلا بچنه خوانند و کاه تال
 نامند و نیز از کوه جلا از دایره شمال سازند و مطربان جاب طوری گفته و نیز از زبان خد کاه جلا بچنه خوانند و کاه تال

در این بخش از کتاب که در این باب است

نبرد و در کم است که درین خایضه گاه گاه چندی جمع شده بجز استمال بر کجی بچیند یا حرکت دهد و در آن حالت نکتی
 او پنهان صد میکند و پنهان با چات در فرادس حق جو صله خویش با هم نجاتند پس درین صفت خود نظامی بشارت
 همین معنی باشد که جلاجل زمان گفت باری شاه که کشید تا جویبار در دوشمن تبار + لا اودی سے بیار غفرتم بزرده چیدان
 بی کل رویت که چون برگ خزان می ریزد و از دنیا جلاجل هم + جلاب باضم کمال اسمیل سے بشکر برکلاب جلاب
 راست زانکه کرد و در چشم من خیال تو برید انگلی بشکر + بافتح و تشدید دریم کشنده دو اب از جای بجای بجز خود سخن
 جلاب بند شله جلابی از خون و در آب مشکلی که اسپان لا غرض چون در جاتی دو کوک کرده بقیت گران بفرشد چنانکه گویند
 این آب جلابی است یعنی محض خوش ظاهر است بی ندارد بلکه مطلق شمالی این چیز را جلابی گویند نه تنها آب و او این
 در اهل زبان به تحقیق پوسته در صحت مذکره دولت شایه نوشته که درین نسخه گو سفیدی چند جلابی حبس برده بود که بفرشد
 جلب بافتح و تخمین مصدق بی سسر قندی سے آب جلابی در خوردش نیم + چو کرد و در جلابی + جلال و جلاب که
 تشدید نام کنایه که نجاسات را از کوه برزن بر خورد شتر بار کرده برود و بفتح اول هم نیم و تشدید دریم کادی که پس گنده
 خورد و مطلق منع در و در خوار رسید شرف در پیر سے بری نشوید است جلاب + و کشش و خورد با + شفا کے سے
 این ملک چو که امروز جلابی شده است + چو جلابی که خوردن با مقرون است + و جلابی بفتح نبدی بر مغز سے
 شهبی که دولت باقی بود گرفت جلاب + شهبی که گفت تازی بود و در جلاب + جلاب و وزن صداد در اصل شهبی دره
 زنده است چنانچه سیاحت یعنی کشنده اما در عرف حال همین بی استمل شده که صرح به جلابی الا طوری و شافی تکلو
 سے آئین خوش آن بود که جلاب و محبت + سرا شیدان بر او بیار است + اینجا که کشنده غمزه جلاب و تشبیر + خون بختی از
 بخو صاب بخیزد + طالب کلیم سے در راه تو جان رلب بر بر کنه ستم + شمع حکم حبس جلاب و دارم + خواجہ کلان
 سے از کلاه عجز تشبیر سے افتد ز دست + دیدہ مار ایستین غمزه جلاب و نیت + اسیری لابی سے چشم شورش خون دست
 نقیضای که ریخت + بار باین خوار کار کوشش چن جلاب شد + سنجو کاشی سے بگریه دار جهان زنده اختیار از دست
 که خون گرفته ناز و هوس از جلاب + جلاب که ظاهر آنحضرت جلاب است چه در کلام ایشان جل جلاله استمل بر مغز سے
 سے گوید ندای جل جلابی بات خویش + کار و زبوسان را دیدار اعطاست + سنجو کاشی سے خاقان خواقین
 جهان جل جلابی سا نشه بگر که شهنشاه جهان است + در با سهند است اطلاق کنه که در بخوری از ابرو کے صحف
 بید متواتر پہلوی ہم واقع شده تا برنگار جلابین گویند ارباب نظایر نوشته اند که در انامی وزارت جلابین بودی
 که کشنده بقول شود بر غم یعنی اسم عظم همین است تا اسم تشبیری سے نقش معنی کجا دل توجیه بنشیرا + سزایا پاک
 صحف ایک جلاب و نیت + صائب سے پرده از جلابی تو قدرت و خیال + در صحف تو نام خدا جلاب
 نیت + جلب بفتح در صراج زن بدکاره و جلب کسی که زلفش بکاره باشد و دندان در صندوق بر یاد با یک
 بزوی سے عود شش زشت جهان با کسی نمیا زد + همین است که خاطر باین جلب بزوی + سنجو کاشی سے خودی
 دهر که در بریش بریلی است + از کلاه که رقم که حرف در غنی است + علی تر سلسله سے قبه دنیا جلب در قید
 دار و خلق را + عاقبت از برود رنگ این جلب خوا هم مرد + و کای یعنی زن جلب نیز استمال کشنده درین مجاز است

دردی سے چلی چند بردہ اندر لیت ، الفیض شلیفہ تبارک و تعالیٰ جلد باقی تیز شتاب کہ انی الرشدی ہی ہوتی خوشگ
است و ربی و بالکسر پرست جو انہا سے بدینتی و حیرت ہوتی جلد کتاب و جلد ہر جہاز است و باللفظ بسن و کرون عمل
سینہ یعنی سے ہمارستان دیوانم بطور سے تہ کی دور و کہ جلد ہر تک و خون کل تیرا کردن ، جلد ہی تیزی و گرمی
لہذا کاشی سے درتو کہ کچھ سہ ای رنگی کتہ ، میرا بہ زنا میت جلدی ، از میان و چشم ابدا ، جلد ہی جلد و
سے مع آرا سیماں چہاں کچس قبول ، جلد ہی رنگہ تر صاحب دیوان کردم ، جلق زون ، قطع علی سردت کہ بعضی
بحر و ان بہ ست کتہ دنی بر آند و سبب آن بہاں کہ جو ہے را ز دور و یہ ن و دل ایشان بزنا کاشیدن و سبب سے
حک کر دین مود سے جلق میزان کہ جلق خوش ہنہ ، جلق و زبردق خوش ہنہ ، شقای سے قانون تو بر صورت
دیوار زون جلق ، و خارندہ را ، غلام کئی را ، ریح سے حاصل تکم بود ترا جلق زون ، شمشیر ہی کچھ جلق زون ،
قدت پیشل ز کوی اگری است ، پاشن و من ترا بد جلق زون ، باو کاشی سے آن پیش ساق کہ شاز جلق زون
کہ ، چون شہر و حور سفید چہاں تاب نہ بند ، لاری سے کو کون کایم دلم ز شکی لیش است ، ہر کس کایم در زون
بیش است ، زین جودن و جلق کہ بہت غلق ، شکی و ترا خوش بہ ست خوش است ، جلق انکہ جلق یزیدہ
باشد فتی زوی سے ہا کی کون و گرفتار دوسرم آن یہ ، کہ شب زعم کس از فوق کون سرم جلق ، جلو
کچھ اولی رفتح دم دو اندن آپ دبا لفظ داون و گرفتن ، و انداختن بہ شکل طراور تو ریت پریشان سے جو فوج
شاد از کین تاقت ، جلق بہ سپہد ارشش تاقت ، شہرت سے خلقی کند عمر جلودہ ، ہر طوت ، ہر کلا کلفت است
چہاں زین سورا ، اسیر سے جودن دل شکارش نہ کار ہوت ، مستند نیرہ جلوی تو ان گرفت ، ہر جلق
خوش جلوی تیز جلوی ، جلق و ارد و جلوی دار ، انکہ خان آپ گرفتہ براہ رود جلوی ز سبک خان و جلد و شتاب
اسیر سے کجا تا روز کار ز جلد ہی برون بود ، جلوی زوی و ہم اگر یہ ستانہ خود را ، سیر و ہر و کل ہدی تو زہر
زلت ، چون جلوی زنگار شب قباب شری ، جلق ، باقی نمودن و عرض کردن خوشین را بر کسی دستا نہ پی بردہ
رکین مورخ پتہای حیرت افزا عشر بنا ، حور شیدہ ہمار بخیر کہ از نمودن یاد رکاب خشک از صفات بہت صحر
پس جلد ہنہ نسبتہ دین غیر شہر بہت سے رحم بہت بر در زنی اند وہ قران ، ہر در زلت جلوی سورا ، ان ہنہ
و باللفظ و دشمن و داون و کرون و فروختن سیر و اون ، و عازیدن و ملی شلق در سخن در سخن ستل خواہہ شیر از
سے دوران سباط کخسن تو جلوی آغاز ، و خیال طہنہ بہ بین و سپند باد ، انجا کہ کا ر صومرہ جلوی میدنہ چنان تو گل
ویرا بہ نام صلب بہت ، و عطاں کین جلوی بر محراب نہر می کند ، چون جلوت بر و خان کا روگر می کند ،
چند بر کوردان جلوی زہم می را ، پیش و جال کشم مایہ عیسی را ، صائب سے سخت جاہنماست و کچھ در زہر
جلوی ہر ق تلے می کند در طورا ، ز میرہ آہستہ ہزار را ، ہر جلوی داون سبب تن بر آرد ہی ، کلیم سے جلوی
پچ و خم از ہی کہ خواہ رفت ، تا ب این خستہ بار یک ہر خواہ رفت ، علی خراسانی در تو ریت کہ تریخ ان بہت
مور سے اینقد ہنہ نقادت در میان نشان کز نظر ، آن نہای گریہ و دین جلوی در در طرا ، ہر بیدار جلوی
قیامت جلوی اقا ب جلوی ، حور شیدہ جلوی ، بریشان جلوی ، تبسم جلوی ، سیاب جلوی ، نشین جلوی ، جلوی بہت

جلوه مست و جلوه بدست و جلوه بیخت و جلوه پر اندر جلوه طراز و جلوه سپاه و جلوه ناک و جلوه گذار و جلوه
 فرخش هر کدام معروفند مندر بیدل سے بیدل کل خسارتی جلوه فروغش است وقت است که زخم دل مانا ز کند
 چشم و وجه سے نور تو چون جلوه گذاری کند و عکس در آب آینه داری کند و زلالی سے حسین کرده وقت مشت
 خاک کے و چه مشت خاک که جلوه ناک و مناسب سے از صفای دل با حسن شود و جلوه طراز آه از انوار که نشسته
 اثار شود و مع المیم حجاج با کسر با هم پیوستن و با لفظ دادن متعلی بر خسر و وینچه از نیت که کشیده با
 رنگینه و هر کله جای دهد دیگر نبرد و گنجهی کند غم جو عشیت آید بر خیر و در پیشین نیت تو کیر من بر خیزد و جماعت دار
 سرفار جماعت در نیت فرقه سپا بیان ملاحظه سے میشود آخر جماعت در حسی خصلتان و هر کجی چون نیت
 معا تواند فروشد و جسم با نفع و قیل بجم فارسی نام طائی وقت که از مضامین نزد است تاثیر سے سر و جسم او
 بهر توجیه از سر و جان گرفت مشور و جمال حسن و قیل در سیاحت می رسد و در این مقام استمال کنند این محاذ
 است و اطلاق آن در نباتات نیز آمده لویب مبار سے نم که چهرت من است بر دل من و جو بر جمال دل دل
 ابرو بارین را و در جانش از صفات و جمله از تشبیهات لوست و با لفظ دادن یعنی جالی نمودن و با لفظ کردن یعنی در نشانی
 کردن میر مزی سے شریح فصاحتی کرم جمال دیوان و نفس در بخت را کرم طرد و فرقه ویر حسن و بلوی سے
 نی خود را و جمال و یک طبعی چشمی و پرونده و استی طرد در بلانیم و قمر سے نه بر تو شعله نیت و کجی و کجی
 چشم ترانج و سمیل سے فخرات سکه در و جمال و خند و اگر تو آینه دل نزد تک نزدی و جالستان م
 وجد سے و بین در نباتات خط و کله در خالستان و جواد عشق دیگر بر نیاید نه خالستان و جگر بنجم هر کجی
 کاسه بر معانی نمی سے جوش نام آتش بر قصد قال ری او و زنی از عبرت بر جگر خلی کجک و در جای که در شورستان باشد
 ساک نزدی سے ای کجی جز بر جگر حوص با کیش و توفیق کجی در قدم دل تهاوه اند و مع انداز کسی که بر ش نشان خطا
 کند و جید سے بر دم خرد بر کس نه کش بهانه نیت و نازم آن چشم سیاه تو که جمع اند نیت و سید شرف سے
 نیت است و اندک تیرش کای آید بر وقت و آن که انداز است پیش ما که جمع اند نشه و درین عمل را و جمع فکته کونید
 حکیم سے ز جمع بکنهاش یک جو تیر و چو فرکان چشم وقت جای کجی و جمع با نفع همه کرده مردم مجروح جمع در گرد
 آه و دن و به نیتی فارسیان با لفظ کردن استعمال نمایند و با لفظ بستن که به از جمع مقرر کردن تاثیر سے کسی که در دل جانت
 خردی طلبید و ز مال جمع بک خراب می بندد و بطوری سے چه سوره تا که بر دل جمع نیدم و کنم چون در تاشا است
 نظر ضح و اشرف سے فلک بطالع ما چون کله ساز بود که یکدیگر هم از بر جنک سیان جمع و جمعه بار بار بار بار
 که بر ز جید سهر باشد و چون خرد و فروخت نذر جید پیش از نماز شروع است ظاهر از خدای روز باشد لیکن در و مخالف
 شایه آن که تمام نذر جید و فروخت گناها مقرر است بغیر و اندازه مسجد که آبا و اجدادش سے باده کونیک
 بر کجی عالم ز نیم و جو نذر از شب آید بر هم ز نیم و نیت خرابم آمدن و سا کارای نوزن و فارسیان
 به نیتی مقابل بریشانی استمال کنند و با لفظ دادن متعلی حکیم سے تا توانی تا توانی چشم کم صین و یاری کجی نیت
 و هر کله ستر را و کجی کجی خدای نذر جید جلا که خطا عیبت مراحت یکی نیتی همه تمام فارسیان در اعند است

در این مقام استمال کنند این محاذ است و در این مقام استمال کنند این محاذ است

بر سر منج دل نوشین بجای بستیم + نعمت خان علی سه از من این دل بهن علی فراموشش مباد + بستیم هم دیار خود
 از منب چنانی تازه + با حقن در شرطه ولی بشن ز خاطر ز روی است + یا باو باشد لبشک باه بخواند و بوشی + فاسم
 مسعودی سه لبش بودیم یک مرغ سیه با تو جنج + اگر تر گشته فراموشش بر او یاد است + محسن تا غیر حسه جلیح
 ماه غوار از دست فراموشش است + و این نیز زمل تو حلقه در هم گشست + بشکند بیل اول ایامه ایاد صبا + که در
 حسن تو جنج کل مرغ + خاقانی سه ز و در دست صبح با دم از هر دو کون + عشق نهاده کرد نظر کشیده + جناب + حید
 در تعریف جود فروش سه بر خواه باقی با بهر + چنانی کشید است کیلاس او + جنابت با صبح و در شدن
 از پاکی داین اصطلاح نقد است در کلمه یعنی دور شدن پس چنانست محوم و صوم شد بر تقدیر با نظیر شدن مشکل است
 نظیری سه صد فکر اثر ز خاتم برود + صدیه هوناز عباد تم برود + از این دو کوس نیم جنت درست + هفت
 کمر چنانم برود + چینه ن + انعم حرکت گرفتن و بیاز جناح کردن + شرف سه رسیده سبز خطش کنون نزدیک
 خشک کن + چینه به بر ساگان که وقت آب داری شد + جنیان با انعم چینه و دنیا تازه برود + چون سلیمان
 بنیان طاهر و حید سه لب نمی بندد و از آفتاب تا بر سر جنیان بود + می چیده کشید دل تلمیگ و نوحا بشکند + +
 جنب جنیان فرود سی سه دو شکر بیان و در رای چین + تو کفشی که شد جنب جنیان زمین + جنبش اول
 از حرکت تم نقاد حرکت فلک و حرکت سیارات از برج علی زلفی سه اول جنبش که بر قسم رفت + در وقت ظهور
 قمر رفت + جنبش در شب عبادت نه بیشتر تمام زیر پا چه در دست یعنی تمام اند و در دفا تر سلطان جنبه
 موضع در دست یعنی موضع تمام ستمل شود مناسب سه شد ز دنیا چشم لبش جنت در لبه ام + خاک کشیدن بر جهان
 حظ زمانی شده + تاثیر فیض جنت رسیده می رود + هر کس که است در سر آستان تو + خیر بوزن خیر نام خیار
 عروق در بند رستان در اصل بین است که جندار دیگر بران فسروده اند و فغانه آنرا خیر نواز گویند + باب
 تجیم این دیار بعضی آلات رصدی بلبلان اسطرلاب و مانند آن نیز خیر خوانند چنانی برود هم تا در بوزن کن تر
 نقیصت که در مقام ستایش زمین چیزی گویند و می از غریزه خوب تاثیر سه خوش باید است آمانی + دمان
 پیر چنانی + جندره بوزن طنطنه و بران بر چوب کنه تا بر شنبه عمر آرد و چوب نقد که حکمت کوفتن و عوار
 ساختن زخوت پوشیدنی سازند خصوصاً در سال قوسی و چوب بقور که حث های شسته به ان تنگ کشند
 و نه سیه محمد با رباشگری در توریق قبل سه طلیت که بز لوم که خط چوار + اارش جو چل بار بار ضم دمار +
 خصم که در با نای عمار است + چون جندره سازوش جبه ان عوار + جنس کم مؤخر جنس که بیاب و جنس نازدش
 جنسی که کسب آنرا خرید کند سالک سیر سه برشته که در ان صحت ز خود در نشانه + چو جنس کم عز کم میاب از ان
 باش + جنس کم مشو فقط کم مشود ماست در حق این جنس شغالی سه اند ایکان فرودش + جنس کم مشو چ شل
 بجم شتر یانت بدست + جندره خانه تو سخنان جنس به نوحا دادن + اصطلاح لوطیان کون دادن بزم آمد
 داری لاری طغالی زاده ز راه طبعان می سه کنه که بگو سه مراره و منه + در راه بن دعه جا نگاه دهند +
 نقدی رسیده است جل بنیان + این عوید که جنس به نوحا دهند + جنس کنایه بگو کون جنس در شکم میرا

سندی سے حرور و طبعی کو زرد و سرخی بازو و یا قرص لب کیم کم می یزداد و گزرم بود و حریف نری بازو و حریف است
 جنس کرمی بازو و جنک ترجمه حریف و با لفظ کردن و آوردن و پوستن و اقادون و دانستن مثل خواجہ شیراز
 سے کجوف صوفیانہ گویم بجا زنت + ای نور دیده صلح بجز جنک اور + شیخ شیراز سے زنی جنک پوجت ہنجا
 خویش + شبانکہ چو فرقت تہیت پیش + بسیار غلط بود ازین بنیاد جنک صفت آنرا گویند کہ صفت است بجا
 بجنک و روانہ ہستی سے چون زلفند جنکستہ صفت خواہ شد + جنک صفت بجز دل نرد و طرفت خواہ شد +
 میرزا رضی دانش سے از جنک صفت آن ترہ مائل توان بود + آشوب طلب بل بجا گذارد + جنک زرد گری کی
 از جنکستہ صفت سے در کوزہ کہ از ہم برون سردستین + افتادہا میانہ اجنک زرد گری + جندی سے صلح میرزا
 بنت پیرہ و ہر کس + خوشا کسی کہ چون جنک زرد گری دانہ + صاحب سے نمی خواہ میان بی جنک کہ گری و زرد
 نزاع از کفر و دین بجز زمار بردارم + طنز سے تا بنیاد بی جنک زرد گری ہم در میان + یکم بجز بآن جنک
 غلطہ صلح + جنکستہ و خوش است کنایہ ز فساد کردن کسی کہ صلح باند گذار عمدہ او نیتوانہ برآمد و لا موجب
 آزار این ہند و ز دست این ابو حضرت نیرازہ رسید سیح کافی سے دلیل صدق من اکثر چنانکہ است + علی چو
 کہ جنک و عشق ہست + گواہ عاشق صادق در ستم ہند + گویند کہ صادق ترجمہ نکشت است + جنک
 و سر دارد یعنی نکشت و غلبہ بہریت و طغر بود بالقرہ اردو اردت خان و اصح سے کہ سوزا دین سر تسلیم
 جنک واضح بین دو سر دارد + جبکا و ر و جگور و جگبار بوضدہ دزای تازی و جگوری و جنک سگالی سخن
 بنی ہم استاد نری سے با تصای جهان از ترغ تیش بر روز + ای صلح سگالہ دل بجنک سگالی + شیخ شیراز
 سے فرم جگور پیش چون کہ خواست + کہ بکنید در حیرت با خطاست + جایی سے وہ در جلوہ گاہ جنک بازی +
 مر از بر بار و سوزازی + پد جنک صفت جنک + میدان جنک پیش جنک خانہ جنک + جنک بود کسی کہ خود را
 و جنک ویدہ ہند یا کسی کہ ز سوزہ جنک بود و این کنایہ است از جنک از مودہ و تجربہ کار نظامی سے و نامہ بوزنی
 جنک بود + بیکریت از تن بکش راد بود + جنکل وشت و صوازی ندیم سے زاہد جوکنہ تہ دوزخ کہ ماندہ جنک +
 چہ بے ز جنکل طرستان نشست + جنکلی یک پا نومی از حیوان بصورت انسان کہ یکپا در دو از تیز و نطق بی بہرہ است
 و بجز مردم صحرانشین بی سر و پا ناگویند میرنجت سے چون ز نوبا قہ اولات بکوت جانی + نیست شمشاد بجز جنکل
 یکپائی + جنون بختین دیوانگی و در اصطلاح شعرا تو یک معنی عشق است و جام سرشار خندہ برادر سیکبالی از صفات
 او در لفظ کردن و زدن مثل میان نامرعی سے خط شبری جنون مجاہم زو + یار باین سایہ کہ کم پرست + ویدہ
 سے با آنکہ دل نرویدن انشوخ جنون کرد + سو آدی آفر و زمانی کہ ندید پیش + طالب آبی سے بازم جنون عشق بتی
 بر مانع نہ + کا تش ز عکس چہرہ بچکائی باغ زو + تا حال سیکشان چہ بود کہ نسیم وشت + نزدیک شد کہ صومند
 واران جنون کنند + جنون دہری بفتح والی است کہ در بہار جنان کند و در حصول دیگر تسکین پذیرد + سخیل ایما
 سے بیک بر کار را کی کہ کرد + جنون دوری دیوانہ ما + اثر سے مرا جنای تو دیوانہ کرد و در عالم + جنون دوریم
 از دست تست جنون بر کار + صاحب سے جو کرد باد سیر کشنگی علم سلاز + جنون دوری من خاک این بابا این مو

بیابان راه اشرف سے آسیای جہولان دوری میں کہ کوشش از پرہ بیان داشت و بیعت بوزن برست
 اسپا کہ پیش سوار رود و از کوه کتل گویند جنابت جمع و بیعت دار اگر اسپا کور و اولاد با شکر و شکر و سے
 خوش بود از جنس بارش را چای کم شد چینه دارش را از چتر کیم لول پای جھول در اولد شہر است از توابع کت
 مشہور است تو شکر اور و شکر شکر انار و قند دار و پیمان آن بکر از زمین بسیدہ و سر بارہ نفس جو اسماں شہر و شہا
 جہان نامہ می نویسد کہ حضرت اعلیٰ بزرگت جنت مکانی در اول خود در ای کشیدہ از تنگ شد بہت نمودہ و سیر بسین جہل
 در جان لوط قبیلہ است در ہمان ضلع سے در و کن خود ہی را تھیدہ ساختہ و کھو از ان چیز و لادہ بیان سپردہ و اخصاب
 بقیت اقلیم جو نیز بود آورده مع الواد جو بر پھندہ نوعی از جو کہ دست ندارد جو زرگس جوی کہ در قلم زرگس
 کجا ہارند تا دیر تر و تازہ پانہ سلیم سے کند عمری ز صنعت تا توانی و بیجو جو زرگس نہ کالی قبول و بر خرمن حسینان
 چشم طبع نمودند و ایک جود با نذہ اہل قلم جو زرگس و مخلص کاشی سے نظر کے طرح پر است کس بود مارا
 جو زرگس یک جوار ملک قناعت بس بود مارا و جو کہ نہ م و حطفت و بدون داد گنایہ از زینش سیاہ بیچہ کہ تازہ بود
 گویند طالب آبی سے طالب کہ رقیق مٹی جرم بود و در مجلسیان عزیز نامردم بود و این روخت فصل بود و این
 از احوست بریش جو کہ نہ بود و اشرف سے نم شدت و سجدہ خم نشدی و از نیم پاشیدی و فراہم نشدی و
 رقی از کار روپی کاری پیش و رعیت جو کہ نہ شد و آدم نشدی و جو زرگس بفتح را تبدیل گویش و کبیر سربان
 و در کتب طبیہ جویش بنون بعد ازین تیرا مدہ افضل الدین خاقانی سے اطلاق مہدیش خوشگوارش و بعد از او
 جویش و جوار کہ بہ ان شیرہ از شیر کور و شال آن گیرند و در عرف ہند از او کہ ہونند جواب پاسخ و فتح
 در جہنم مطلق خشک ناف سوز از صفات لوست و با لفظ در شبک تن مواد و و گفتن و در کردن و در خرمن کردن
 مستعمل اسپر سے پیش ازین تاب بظاہر نیست و میرہم تا جوابی آید و مخلص کاشی سے درین زمانہ کہ از رنگ
 تیرا نہ بست و اگر ز خواجہ مسک جواب سیکردہ کمال اسمیل سے ہودت زما سوال تقاضا ہمکنہ و آسان بود سوال
 چنین رد جواب کردہ و دالہ ہے سے فی قاضی نہ زلفی دالہ بکر چگونہ و تر سے توین کوشن نظمی جواب کردن و خاقانی
 میفرماید و اقصیٰ نیست کہ جواب کردن درین بیت در جمال در و کی لنگ جواب بچیم تار سے یعنی مانند آب شہہ کہ گنایہ
 نز صاف و طلیعت ہست دیگر جواب یعنی مذکور فی الصدور بہر تقدیر این لفظ در معنی زوید ہست چنانکہ ذائقہ شاعری
 ولادت بران دارد صاحب سے مقام ہندہ گویمان را انجاموشی گذار و تیغ نیگوبہ جواب منح بنے ہلکام را و چون
 سوال از لبت کہ صاحب و در لب خود جواب لشکر و جوال روز سوزن کھانی کہ جوالی ہاں ہونند اشرف
 سے این تھیہ کہ میشود بسوزن و توین ز جوالی مذکور کن و جوان و جوان با بفتح مقابل پیر مہندی تازہ و نو مجاز
 است چون ملک جوان و دولت جوان و بخت جوان و شہر جوان و بلا ہای جوان و بادہ جوان و غیران و معنی جوانہ
 یعنی جوانی نیز گفته اند با تر کاشی سے عبارت و شہر جوان مبارکباد و نای شہر تیرا آسمان مبارکباد و فردہ کی
 سے و فردہ کی اندر زانہ نبود و ہمین کہ بخش جوانہ نبود و بیرون سے چہ پاک از ان کہ جان مرد گشت تا خوش
 کہ خانہ گرم و معنی خوشی است و بادہ جوان و نہ جو ستور تیرا نیست و رنگ جوان و نہ جو تیرا جو نیست و خطیر

برانی سے ترا دوغشی کو زرد سوسمی بازو یا قرص لب کویم گرمی بازو و گرم بود و حریف ندری بازو و صبح باشد
 شش گرمی بازو جنگ ترجمه حرب و بالفظ کردن و آردون و پوستن و اوقادون و در لسن مستعمل خواجہ شیراز
 سے یکت صوفیانه گویم اجازتست ای نور دیده صلح باز جنگ تیبے شیخ نیراز سے زنی جنگ پیرت ہنوی
 خویش و مشابہت کہ چو نقش نیدت پیش و وسایر افندہ بود این بیاید جنگ صفت آرزو گویند کہ صفت بست با
 چشمکند سر لانا ہفتی سے چون زلف و خطش آستہ صفت خواہ شد جنگ صفت بر دل نرد و طرقت خواہ شد
 میرزا رضی دانش سے ز جنگ صفت بن مشہ خاقل تو ان بود و آشوب طلب ل بہار انگہ آرد جنگ زرگری کن
 از جنگی خندیدہ سے در کوزہ کہ از ہم ہر آن سردستین و افتادہ نامیاندہ ما جنگ زرگری و خوری سے صغیر میران
 نیت پرہ و ہر کس خوشا کسی کہ چون جنگ زرگری داند و صاحب سے فی خواہ میان ہی جنگ زرگری در نہ
 مزاج از کفر و دین سجدہ مار بردارم و طراس تا پایہ پای جنگ زرگری ہم در میان و میکنم بر خطہ با آن جنگجو
 غفلت از صلح جنگ مست و دشمن است کی یاد فساد کردن کسی کہ صبح بہ انداز عمدہ او نیتوانہ بر آمد و او موجب
 آزار این باشد و از دست این باو خرت نیتوانہ رسید مسیح کا فی سے دلیل صدق بن آشتہ چنانکہ است و علی پردہ
 کہ جنگ دشمن است گواہ عاشق صادق در آستین باشد گواہ نیدہ کہ صادق ترم و آشت است جنگ
 دوسر دارد یعنی سنگت و غلبہ نہریت و طغریہ و بالفظ و در ادوات خان و اسخ سے آستینہ از من سر تسلیم
 جنگ واضح بین دوسر دارد جنگ اور و جنگور و جنگیاز بموضع ذری تازی و جنگجوی و جنگ سنگالی و
 یعنی ہم استادن فی سے باقصای جهان از قرع بخش بر روز و ہی صلح سگالہ دل جنگ سنگالی و شیخ شیراز
 سے ترم جنگور پیش چون کینہ تو است کہ با کینہ و رعد با خطاست و بیای سے دہ در جلوہ گاہ جنگ بازی
 مراد ہر برادر سوزازی و بد جنگ جمع جنگ میدان جنگ پیش جنگ خانہ جنگ جنگ بود کسی کہ سو خورد
 در جنگ ویدہ باشد یا کسی کہ فرسودہ جنگ بود این کنیہ است از جنگ نژودہ و تجربہ کار نظامی سے درآمد ہوزنی
 جنگ بود و یکسر بت نزن شش را بود جنگل ہشت صحران کی ندیم سے زاہد جو کیندہ تہ دوزخ کہ ملافہ خشک
 جو بنہ ز جنگل طرستان شش است و جنگلی یک پا نوعی از حیوان بصورت انسان کہ یکپا دارد و از تیز و نطق بی بہرہ است
 در مجاز مردم صحرانشین بی مرد یا را گویند میرنجت سے چون زندہ بقادرات کانت جانی و نیت شمشاد و بخر جنگل
 یکپای و جنون بختین دیوانگی و در مصلح شرا تردیک یعنی عشق است و خام مرشا رخاہ برادر سیکبال از صفات
 او دہ لفظ کردن و زدن ستمل میان نام علی سے خط سبزی جنون عالم زدہ یارب این سایہ کہ ام پرست و وجد
 سے با آنکہ دل اندوین ہشوخ جنون کرد و سوز آری از درد زمانی کہ نید پیش و طالب آملی سے بازم جنون عشق بتی
 بروانخ زدہ کاتش ز عکس چہرہ بگنہای باغ زدہ تا حال میکشان چہ بود نسیم دشت و نزدیک شد کہ صوموہ
 داران جنون کنند و جنون دوری فیض دال نیت کہ در بہار طیان کند دور حصول دیگر نسکین پذیرد اسمعیل ایما
 سے بیک بر کار راگی کہ ارد و جنون دوری دیوانہ تا اثر سے مرا جنای تو دیوانہ کرد و در عالم و جنون دوریم
 از دست قست جن بر کار و صاحب سے جو کرد باد سیر کشکے علم سادہ و جنون دوری من خاک این مایان و

بیابان را به شرف سے آسپای خون دوری من / کوشش از پنهان بیابان داشت / بحیثیت بوزن نیرمیت
 اسپ که پیش سوار رود و آن کوتلی گویند جنابت مع و حیثیت دار / انکه اسپ مذکور اولاً با شکر و شکر و خسته
 خوش بود از جنبه بارش را / پای کم شد چینه دارش را / جیسر کجیم لول دیای مجهول در ارجله شمشیر است از توابع کن
 مشتلمبر ایپا خوشگوار و شمشیر خوش آثار و قلمه در و پیمان آن بزرگترین رسیده و سر باره اس بگر اسمان پخته و رنشاہ
 جهان نامہ می نویسد کہ حضرت اعلیٰ جبر طلت جنت مکانی والد خود در ای سفینه آہنگ غنہ است نمودند و سیر بسین عمل
 در جان لوطب قصہ البتہ در جان صنع سے در دن نزدیک می واقفہ ساختہ / کلمہ داران جبر و لار در بیان سیر / صاحب
 بقت اقلیم جو نیز بود آورده مع الواو جو بر ہندہ نوعی از جو کہ پوست خارو جو نرگس جوی کہ در قلم نرگس
 نکا دارند تا ویر تر و تانہ جانہ سلیم سے کذہ عمری صنعت و تانوانی / بیکو جو نرگس زہ کانی قبول / بر خرمن حسینان
 چشم طبع نمودند / بیک جدر بازہ اہل جو نرگس / مخلص کاشی سے نظر کے ارضع بزرگ است کس بود مارا /
 جو نرگس یک جو از ملک قنات بس بودارا / جو کلمہ / بود طفت و بعدن دو کلمہ از نیش سیاہ سفید کلمہ از دو کلمہ
 گویند طالب آملی سے طالب کہ رقیق منی چرم بود / و طلیسیان عزیز نام و م بود / این را عزت حاصل بود و بر ہندہ
 انرا عزت بر شیش جو کلمہ بود / اشرف سے نم شدت و سجیدہ خم نشدی / از نیم پشمیدی و غم ہسم نشدی /
 رختی از کار روپی کاری ہش / رفیق جو کلمہ شد و آدم نشدی / جو نرگس قطع را تبدیل گویش و کبیر مویان
 و در کتب طبیہ جو ارش خون بدہ اشین تیرا / افضل الیہین خاقانی سے اطلاق حدیث خوشگوارش / بدہ و کلمہ
 جو ارش / جواز کہ بدان شیر و از شیر کرم و شمال آن گیرند و در عرف ہند از انکہ ہوا نند جواب پاسخ و قح
 از عمدہ ناطق خشک نامت سوز ز صفات اوست و بالفظ در شبگستن ہواون / و گفتن / در کون / و در قن مویان
 مستعل سیر سے پیش ازین تاب نظر م نیست / میرد ہا جواب می رید / مخلص کاشی سے درین زمانہ کہ از رنگ
 تیراندہ است / اگر ز خو چہ مسک جواب میگرد / کمال سبیل سے جوت نام سوال تقاضا میکند / آسان بود سوال
 چنین را جواب کرد / و لہ ہر سے فی خاستی نہ زلفی والد بچگونہ / اثر سے تو ان کشن فطری جواب کردن / خاستی
 میفرمایند و اقصی نیست کہ جواب کردن درین بیت و در جمال و دردی کی انکہ جواب بچہ ہر سے یعنی مانند آب ہشہ کہ گنایہ
 از صفت و لطیف است دیگر جواب یعنی مذکور فی الصدد ہر تقدیر این لفظ در معنی زاید است چاکو ذہ ایضہ شاعری
 ولالت ہران و در صاحب سے ہقام ہزہ گویان را نجا موشی گذار / تیغ یگورہ جواب مرغ بے ہکام را / چون
 سوال از بیت کذہ صاحب / در لب خود جواب رشکین / جو ال روز سوزن کلانی کہ جو ال ہوان ہزہ اشرف
 سے این تجیہ کہ میثور ہوزن / تو ان ز جو ال ہزہ کردن / جو ان و جو انہ / بفتح مقابل ہیر معنی تازہ و نو مجاز
 است چون ملک جو ان و دولت جو ان و بخت جو ان و شہر جو ان و پانای جو ان و بادہ جو ان و غیر ان و معنی جو انہ
 ہستی جو انی نیز گفتند با قرکاشی سے ہبارت و شہر جو ان مبارکباد / بنای شہر تہر آسمان مبارکباد / فرد کما
 سے جو زہ سی اندر زمانہ نبود / ہین بکہ بخش جو انہ نبود / ہیر مزی سے چہ پاک از ان کہ جان مرگشت تا خوش شد
 کہ خانہ کم و معنی خوش است و بادہ جو ان / نہ جو سوزن ہیر نیست و در ملک جو ان / نہ جو تہ ہیر جو انیت و در ملک ہیر

یعنی جوان خدایت پوزان جوانی + ایامی جوانی جو کستی بود جوان + در باغ نسل تو بهر خند که زنت + این
 شاهنمای تازه سده جوانرا + انوری سے دید دولت تو پود دولت تونہ ہر سال جو تر ز پار باشد + کردہ تاثیر اگر
 طلحہ ناسازم پیر + دارم از عشق تہی طبع جو کہ پیرس + میر سے مدت نہر کیسہ رکون بود بلند چشما و
 سایہ پر در نقل جوان نت + چہر سے سے کردہ حسرت کہ جو خوش پریم + آرزو آکس جوان دارم غیر حسن
 و لطیف سے اندر ہوا ای عشق تو خال حسن مگر چہلو پر مغرود سخن او جوان تر است + شانی نکلوسے من از پیری
 رنگ مینام کہ بزد و شب + بچہ جوان زمین ماوران پیر نیراید + میان ناصر علی سے الہی طر خواہم نگاہی
 ہم کہ است کن + کہ در پیری بیستم شو تر حسن جو بخش را + و لفظ برنا کر مروت نیست ایہا ترا تیزادہ دارم ہر وہی
 سے داد تر پیر شد جو است سخن + در می کہ نہ نثار زنا نیست + تازہ جوان + نو جوان - جوان سنگ دیدہ
 بہا و ریاضت کشیدہ طر سے با پایہ عیم شعلہ آہ + از جوان تانکے دیدہ است + جوان چرب و نرم
 ہم ہم دم فارسی طین و خوش بر خورد و شکستہ نفس و جوان تقطع طوفان آرا خوش بود کہ در عرف ہنہ صلا چکینہ کوشیدہ
 و تبا جوان چرب سوس نیت گردن رہا ہی مگر سچہ شہمت سے انور خوش فردنی ذریہ است + در دین ہر سہا دل
 چہد است + کردنی دیدوزہ بکہ شریح + پروانہ چہ خوش جوان چربا است + جو کہ در کیم و کشیدہ شننا و
 بعضی سے دو گیتی بود بر جو اندر است + جو از دہاشی گیتی تر است + جوان بخت و جوان دولت و بخت
 جوان و جوان سال ہر کہ نام مروت نغای سے کہ از جملہ تا صادران روم + جوان دولتی بود زان مزاجوم + مروت
 جوان دولت جوان بخت و جوان سال + جوانرگ و جوانرگ + کہ در جوانی بیدر کمال نخبہ سے ہانکہ چون چرخ
 سوسند جوانرگ + ہم ہمہ ز نسبت دی زودیرا + وجد سے نہر پیری جو خوش و شخص ہر سہا بود + پیر مگر کہ شود
 زندہ جوانرگ شد است + جوانی مقابل پیری و بالفاظ رکون در تلوین ستم دانش سے از چشم افادہ سائے
 و تانیم کیم + دل جوانی میکند در وہر سانہ پیر نیت + چہڑی سے جوانی ہی ترا و در وہر و ایم + جوان پیر ز نای سہا
 است + جو ہی دہی بیغم داد مروت و کسر جاہل نام سخنہ یکی کاشی سے مہ حرف کم تا کی کم سنے + خواہ بخت
 جو ہی حاتم علی + انوری سے بچو گی کہ نہ کہ چیز ما و نکت + سے جو ہی بخت کاری بر خوش زود نشی + جو بار
 بیغم دبا ی آزی و را از ہلہ در تہ کہ سواج اشتر نام محلہ ز نجارا جو ہر خانہ جو ہر دان و جو ہر ورق و جو ہر ریزہ
 جو ہر تر اشس ہر کہ نام مروت عنرا و تعریف کیہ شخص سے ہانہ نام بخش جز ہر تر اش + کہ زود است ہر زود تر اش +
 اعلی سے انکہ بچینہ اخبار ترا + عقل صندوق جو ہر دان است + جو ہر جمع جو ہر کہ بچہ ازین سیاہ جو ہر چہ اہل
 فرنگ + دور چہ در ایہم ترکیب ہادہ جہ بقدر کہ دکان می بندہ کثیر لاوان در تریا قیت دور جو ہر بطور لیکن کہ از بطور
 تر ہشند و رنگتہ نہ در انجاست کہ دو تا تہ ز با ہم وصل ہند و آنرا در عرف ہندہ و بکہ گویند یک بکہ نیز میباشند
 و رخی سے مقلد ستم بر غلط بعد رنگ است + جو ز بود تر ہشند کسی جو ہر ا + جو ہر سوسہ سرد ہشند کہ جو ہر دان ہزار تہ
 تاثیر سے کشتہ ناساز در خط عشق مانع سازین + از جو ہر سوسہ دارد سستیک آوازین + صاحب سے علی جو ہر سوسہ
 ساز و ظمت شہا + کہ نقل تر ز بچہ چشم شکر کہ را + جو ہر با نفع مروت جفا و بانفہ کشیدن و برین دکان

و کردن در زمین مستعمل دوم در لفظ حکم گذشت در لفظ شیرین دهن نیز بیاید درخت اگر ترک شدی در جای بکای
 نه جور در کشیدی و بی بجای تبره در باغچه به پیاله سرشار حریف را از پا آور و درونی مغزی سے نویسنده چه دور تو رسد
 آه کن + مع نوشش بخوشی که دور است نه جور + صغری قلی بیگ پور قزاق خان شهبان سے آسمان کیت که خواہد کسی
 جور کند + انقدر سینه گرو که سرش دور کند + جور آباء نام جای در ایران اثر سے ای که جور آباء شمشیرت طالع
 منت + سایه دستی که ایام حکام شمشیرت + جو پیشه کنایه از ظالم دستکار اہی سے چادر انکہ از شتم جور پیشہ
 دلہ نمی در ہر ہزار و بیای کند + شیخ شیراز سے کند جور پیشہ سلطان + کہ نیاید بزرگ جویانی + جوہ نوزن
 عمدہ در بران ہر یک در مقابل کوٹ جفت ہر چند در کاوہ فارسیان بسیار است لیکن غلب کہندی مغرب
 باشد مسیح کاٹی سے شہباز فلک جورہ این کہ نسبت + چون فرقہ شالم بجان طلسم نیست + در دہری مسلمان
 تا کہ نیست + از پیش زرقہ است و اند پس نیست + جویاب بوار بچول نوعی از نقش موزہ و صانع آنرا جور ہستند
 گویند و جید سے ز جوراب دمدم دل از سوخت + کہ چشم برابر رخ غوش خست + دل خست از عشق بیای شد
 زور و طس مشکبک چو جورا سبند + جور بر کند انداختن + کو ز بر کند انشان کنایه از حرکت نمود + جاسل کردن
 حکیم فردوسی سے تو تارین سپیش من لاندہ + ہی کو ز بر کند انشانندہ + نظامی سے جو عا جرت شدہ اند از ان سخت
 دران جور بر کند انداختن + جو دشمن طالع برین این مثل در مقام توکل و بخت آزمائی گویند از اہل زبان بختین ہستہ
 جوشن تر جہ خود و بالفاظ زون موکون + کو زفن + و بر طسن + و دلہ شدن + دو میدان + و افان + و نہادون
 در زمین بستل بچین بچوش آمدن خون نیز سے کہ جوشن از شتم در غیب نیست + و دست کہ اند دل زبان رفت
 من شد + اسیر سے بیواند جوشن زونا کمان آفر نیست + تیواند و رشت تیر سے در کمان آفر نیست + صاحب سے
 حسرت نم خواہد شکستن شیشہ افلاک را + گر با این ستود گرد و جوشن این صہا طبعہ + عشرت نسیم بوش کہ ان نقد منت +
 در دل ناگ زہ جوشن شرابی کہ مر است + چو شترگان میشود خار سیر و یاد را کین + چنین از نالہم گر خون کھیا جوشن کزد
 وجود سے از یک نگاه گرم کہ گرم برود او + تا حشر خون دیدہ من جوشن میگند + طوری سے نہد جوشن در سینه
 آفتاب + شرار چراغ شہستان + چنان ذوق کی بخت و سید جوشن + کہ بر ہر شد است میفروش + زلالی
 سے زحرم نوزائش جوشن گرو + بانگ تان بخلہ گوشن گیرد + عربی سے خون جوشن ہمیزہ بخاکم + از کشتہ خود
 کن فر جوشن + طالب سے نسیم شکفتہ بر ہند استخوان من + در فوج شہد ممل خون جوشن نیزہ + جگر جوشن
 سر جوشن + گرم جوشن + دیک جوشن + بخت جوشن + ترک جوشن + نیز جوشن + جوشقان در تذکرہ نصیر آباد از اعمال
 کاشان ہست شہر کاٹی سے کبا سبفن نہ می جوشقان نہ در ہم چہ + کہ سابقہ علی با کسا فرم طبیعت + مسیح کاٹی سے
 لالین نرم بادشاہان است + ہی کجا و خور کہ ایمان ہست + عالی جوشقانی ز بخت + پای نوزبہ پابان است
 جو شیرہ بھم اول دشمن تھو و ہای کدوہ بہ تھائی رسیدہ در ار ہل طعی نیست کہ از ارہ فطیر سازند و تھو دران نیزند
 دوی از مویہ لھنلا بہ تشید مودہ بدون تھائی آوردہ سلم سے آورد ہر جو شیرہ او + ران خود ایامی خود او +
 جوشن یرہ بوزن سرہ نام ای شہور کہ از خیر با نام شکستہ درین طولانی ساختہ از کشتہ دسبری مصالح پر کند و در حسب

جوشانده است و کشف برهانی آن خورد و طاهر بود کسیت در کیم غارسی نیز نوشته اند جوشنده موز کسای از
ششماک و گنایه کوشیار هم باشد جوشن بود چهل سالی باشد خیززه چیره تمام نه عاصه است و جوشن عاصه کنگه
آهین باجی باشد غار صاب جیان نیز همین تحقیق میشود و صلب و بلبله جوشن است در مع زره + یلبه فستج تخمائی
و لاهم سوده در مع بال و در آس و عین مملات و ای کفری گوید که جوشن میرشد بسان زره + در برهم زبان و چشم تیر انداز
و با لفظ برتق و دختن و در بر کردن و پوشیدن در بر من کسستن مثل انوری سے مرغ کرنج جسد نوشته نیست +
ز کفار خورده و جود جوشن کسسته باد + جوشن چینی به تیر برتن منقور دخت + منقور می بگز بر بر منقور شکست + صاب
سے جوهر کن خیالی که از نیم غره است + پوشیده است زیر قبا جوشن آینه + طاب است سے با جان است و جان
نیخ عجب نیست اگر + شوق زخم تو بر عاصه جود جوشن را + حکیم سنائی مصرعه جوشن به برام الشکن عطار در علم
جوشن کبیر میرزا عبدالمعنی قبولی سے جسم من که زکو چکولی منقور دم + همین پس است بر جوشن کبیرا + جوشن داود
و جوشن داودی جوشن نسوب بخت و لود و صائب سے تا پوشد جوشن داود از خط روی او + از لطافت
نیست کهن کرد تاب نظر + جوشن دود و گود کسینه همین برتر شد + ولی و نیم از دود چون گود و دود انصاف +
بر محمد علی ریج سے پیر و خیوان چاهی چون تمام جوشن نیست + خانه باشد جوشن داودی ز نور + جوشن های و چون
حوت یعنی خان آرزو سے ز موج استک تو غور کشته از دود لیر + گذر جوشن های بود خدنگ ترا + عربی سے
انقباب از کف دنا و ک او + جوشن حوت و بر با نازد + جوشن و جود جوشن بکس کبیر میرزا قزاقی چنین
عاقبتش م در نه + ز تیر آه من افلاک جوشن پوشش میگردد + مشو با پرولی این زخم تا توان صاب + که از اندک
کسی جوشن پوشش میگردد + جوشن غزوی سے پناه غوریم کور است خوابی با بکر می + چو نقش نزه زن بود و پیکان
زب جوشن در + جمال الدین عبد الزراق سے ای زفر تو خاک و پیا پوش + می ز دست تو اب جوشن در + جوشن دود
معروف استاد فرعی سے که نده یافت شود با دوی جوشن دوز + با در طبع شد این پیشه زاو زایر + جوشن گذار
تقدیم ذال معبر بود که مصلحت تیر یعنی که از جوشن بگذرد و برقیاس جوشن خای و جوشن که از جوشن کسل شیخ شیراز
سے زهر کرمی شکاف تیر جوشن خای + بروز طلوع در دوران به اردی + جو صفت است چه صفت بگز منگوب +
جو درت است چه صفت به شیخ جوشن خای + جوق بوزن طوق با طار جن و انس مرغان و جزایان تاثیر سے
شب نیست که از برج فلک راه و مادوم + تاثیر دود جوق کبوتر بزانم + چشم ناپاکی اگر بجن من افتد + خیال صدوق
پری رم کند از دوانم + مولانا سائل سے که چه بستمی در چخانه کرده شکست + دست طامخ نیرد جوق افلاکولان
قدح + و چوبی که بر کردن گکار کردن و دولا ب و قله که از نه دور بند خالی خوانند و غلب که همان جوشن غلبین جود پیکان
خواه از حرا سے پیر کردن اگر که درین راهم جوق کاه و کلان می یافت در کشت جلاش به کیم ریزی ستا به پیشانی
دود و شک ترکی بکیم فارسی یعنی کبیر جولای آب و پیا شرب غزالی شهدی سے آنرا که درد عاشقی در سانه اول کشید
کی صاف عشرت میرسد زین نیکون جولایش + طاب است علی سے تا زامه نوز تر کس نیست + جولانی فستق زیزین
دشت + جولان با کرمیک گردیدن در کوشن در کاه زار فارسیان سکون نیز استمال کنند و شوق و بر ایشان از